

СЪВЕТ ЗА ЕЛЕКТРОННИ МЕДИИ

ПРОТОКОЛ

№ 23

от редовно заседание, състояло се на 21.05.2013г.

ПРИСЪСТВАЛИ: Георги Лозанов, Анна Хаджиева, София Владимирова и Анюта Асенова, Мария Стоянова

Начало на заседанието 09:30 часа, водено от Георги Лозанов – Председател на СЕМ, старши специалист – Магдалена Сергиева

ДНЕВЕН РЕД:

1. Изслушване на кандидатите участвали в конкурса за генерален директор на БНР.

Георги Лозанов: „Уважаеми колеги, влизаме във втория ден на втората част на нашата процедура, в която продължаваме да изслушваме допуснатите кандидати. Днес е особен ден, кандидатите ще имат привилегията да говорят успоредно с конституирането на новото НС, което придава допълнително чувство за значимост. Радвам се, че сега кандидатът е Бойчо Кулински, наш бивш колега, с когото сме работили в СЕМ. Нека да му дадем думата в границите на половин час да представи своите виждания и след това в рамките на един час да водим разговор с него. Разбира се, това са най-широките граници, може по-малко, но не и повече.”

Бойчо Кулински: В началото бих искал да направя една уговорка, че концепцията и вижданията ми за развитието на Българското национално радио в никакъв случай не претендира за изчерпателност. За това бих казал по-скоро опит за обобщение на проблемите и предизвикателствата пред БНР. Мисълта ми е била не да опиша дейностите на всички програми и сектори и евентуалните промени, а да се посочат приоритетите за развитие и съхранение на обществената мисия на БНР, разбира се според мен. Вие уважаеми членове на СЕМ сте прочели вижданията ми и за това не възнамерявам да я повтарям или излишно да ви отегчавам. Защото и сам знам колко е безпредметно да се повтарят азбучни медийни истини или пък неща, които вече са фиксирани в ЗРТ. Затова извън представените от мен 10 страници ще се опитам да се спра на няколко важни неща: Какво е направено? Какво може или какво трябва да се надгради над старото или вече стореното? Какво ново би могло да се създаде, за да бъдат правилно формулирани конкретните задачи и цели на БНР, като обществена медия. Те трябва да бъдат разгледани в контекста на етапа на развитие на общественото пространство, в което медията функционира сега. Разбира се, както всички кандидати го правят и аз съм се подвел по модерното, но не съм особен привърженик на театралните постановки, когато има кино прожекция, но така или иначе вие ще видите по тези текстове да ги обсъдим, ако влезнем в диалог, дали по тези или други въпроси вие ще кажете. Перифразирайки мисълта, че във всяко общество, обществената полза е в основата на всички правила. Ролята която обществото възлага на БНР е твърде голяма и отговорна. То според мен, обществото диктува дневния ред от дейности, то поставя многообразието, целите и задачите и

проблемите стоящи пред самото обществено радио. Това на което искам да спра вашето внимание на това, че вече слушателите на са потребители на информация те са субекти на обществено-политическите процеси. Имам предвид не само последните месеци на които бяхме свидетели. Така или иначе за обществените настроения напрежението, което витаеше във въздуха и последващите действия от страна на улицата на политиците също, но така или иначе слушателите според мен вече не са само потребители на информация и тука е голямата роля на националното радио, защото именно те са субект на обществено-политически процеси и БНР се явява, според мен в тази ситуация особен фактор за развитието на гражданското общество. Вече вие може да прочетете как съм маркирал няколко такива позиции: инициатор на обществен диалог, посредник за преодоляването на политическата и социална конфронтация, трибуна и гарант на обществения интерес и разбира се, коректив на управляващите. Това е така да се каже функция на радиото, не само функция и предназначение и в момент на социално, икономическо или друго напрежение, коректив на управляващите, според мен един от водещите принципи на радиото. Бих искал да наблегна на организацията и управлението на БНР, това според мен е задължително при формирането на ръководния екип. Всеки включен в него да е напълно наясно с крайните цели и стратегията за тяхното постигане със собственото си място в управлението на медията, както и разбира се, дефиниране пред всички работещи в БНР на целите, начините и средствата за тяхната реализация. Говоря за вижданията и програмата на ръководния екип, не само на генералния директор. Иначе организацията и управлението на БНР те са в съответствие с изискванията на ЗРТ. Тук бих почертал, че задължително условие при формирането на ръководния екип, е че всеки включен в него, трябва да е напълно наясно с крайните цели, стратегията за тяхното постигане, със собственото си място и роля в управлението. Тука разбира се, ще се повтори, но наред с тези неща би трябвало да спомена и водещите принципи: прозрачност при вземането на управленските решения и те са неминуемо в прозрачността и във връзка с отчетността. Именно създаване на една система за проследяване на поэтапното изпълнение на управленските решения които се взимат. За това смятам, че и моето виждане, че новата структура трябва да бъде максимално опростена, но ефективно действаща система на управление. За това си позволявам и да изтъкна моето мнение, че е необходима една редуция на дирекции и на някои други сектори, на управленския състав. Разделението на основните управленски направления в работата в БНР са именно: програмното и административно-стопанското, като разбира се, водещо значение ще има програмно творческата дейност, а административния апарат би трябвало винаги да е функция на програмната дейност. Тук може би ще трябва тази организационно управленска структура да ви покажа на следващия слайд, не знам дали се вижда добре. Няма да ви занимавам с детайли уговорката е, че това също е примерна схема на по-висока степен. Тука не са детайлизирани различните отдели, сектори и т.н., но това е според мен тема за друг разговор и на друго място. Бих искал да изтъкна, че за мен програмната дирекция трябва да бъде водеща във производствено-творческата същност на радиото след това, като настоящ и бъдещ лидер отделям голямо внимание, имам предвид като информационен лидер, би трябвало да се концентрира и да концентрира всичките си информационни усилия в една нова структура, която предлагам да се създаде и след това икономическите проблеми да се концентрират в една нова дирекция, която се нарича „Икономка” най-общо казано. Разбира се, струва ми се, че трябва да има и една нова управленска длъжност, а именно Главен секретар, такава в момента няма. То е

едно междинно звено между управителен съвет, генерален директор и всички други звена и сектори, които така или иначе биха могли да имат предвид оперативната управленска дейност, голяма ефект. Що се отнася до редакционната структура, директора ръководи дирекционен съвет и носи отговорност за цялото развитие на финансовите състояние на програмата, а главният продуцент, той е личността, която наблюдава и която ръководи творческия процес в програмата, дава идеи, проследява тяхното изпълнение и разбира се, координира екипите в реализацията на всичките заложи, одобрени и прегледани проекти. Бих искал да отбележа, че класическите редакционни структури и делението по ресори все е по-често ще се заменя с интердисциплинарност и тематични съставени екипи с разделение на труда и преплитане на функциите. По нататък може да стане дума за мултимедийните екипи, но в момента само маркирам, като пак трябва да подчертая, че водещ модел ще бъде организационната форма на мултимедийния екип. Що се отнася до програмните намерения и приоритетите би трябвало да се обобщи и трябва да се каже съвсем на кратко, че от програмите на БНР се очаква един висок стандарт на качеството на съдържанието всичко, което включват: новини, култура, забавление, спорт и други формати, които удовлетворяват възможно най-широката аудитория. Общественото радио трябва да осигури програмите му да достигат до всички потенциални слушатели, чрез всички възможни технически начини на разпространени. Във връзка с програмите и развитието на програмната дейност на националното радио и си мисля и моето мнение е, че трябва да се създават и развиват много нови програми и тук веднага конкретните ми предложения са: една нова радиoproграма за младежта, музикално образователна програма, програмни линии на третата възраст или за ценителите на не толкова популярни музикални жанрове, на алтернативната култура, на етническите малцинства, на хората в неравностойно положение и най-малките, децата и детските предавания. Ако трябва бързо да се прелети да се маркира за програмите, то трябва веднага да спомена, че програма „Хоризонт” аз съм за запазване на утвърдили се вече информационно-музикален профил. Приоритет ще бъдат новините и актуалните предавания, но реализацията на нови идеи, предавания, тематично и музикално разнообразие трябва да се заложи, както и динамика и по-съвременно звучене в тази програма. Разбира се, тук трябва да се спомен за чистотата на българския език, да продължи да се отстоява, защото така или иначе „Хоризонт” е програмата в ефира на който трябва да звучи именно правилна българска реч. Става въпрос и за лексиката и стила, за културата и техниката, за говора пред микрофон докато някои частни радиостанции биха могли да си позволят лукса да говорят на жаргон или да имат един дори бих казал и непристоен език, понякога все пак програмата „Хоризонт” и националното радио са еталон в тази позиция и би трябвало да се отстояват. Що се отнася до програмата „Хоризонт” тя е вече утвърдена културна зона и може да се каже, че е обществен посланик на културата на национално равнище. В провинцията много често програмата „Хоризонт” е начинът и възможността на тези хора, които са отдалечени от столицата и от културните придобивки да влезнат в концертна зала, да чуят културни новини и т.н. Районните радиостанции са една своеобразна регионална радиоверига, но там мисля, че трябва да има унифициране на мрежата и прилагане на общи стандарти, професионални принципи. Регионалните трябва да бъдат част от големият екип на радиото, защото под привидната форма на автономност и за ненамеса в програмната политика на регионалните станции, някой пък не толкова често, но така или иначе не трябва да се създава прецедент за разминаване на професионалния стандарти, професионалната етика в програмите. Трябва да се

спомене и за едно технологическо свързване на веригата от регионални станции именно за обмена на информация и вътрешна комуникация в реално време, защото регионалните станции имат да не кажа, че нямат истинска онлайн комуникация, както със централата в София, така и помежду си, а това се отразява неминуемо и на качеството на програмата и на общите виждания и насоченост в тематичен план на радиото, като един конгломерат от институция, която иска да има едни цели и еднакви виждания за много неща, не само програмните състояния и тематичните. Трябва да спомена, че както казах БНР е настоящ и бъдещ информационен лидер, предлагам да се направи един нов новинарски център, където ще се средоточие всички източници на собствена информация и разделението на национални, регионални и интернет програми според профила, спецификата и аудиторията, например, както „Христо Ботев” би могъл да бъде водещ, що се отнася до новините може да бъде водещ в тази културна зона. Да се чуват на определен времеви отрязък и да задоволяват слушателите си с такива информации, говоря за новини и кратки форми. „Евърнет +” веднага го споменавам, това е новата европейска радиомрежа, в която участва и България много е важно за имиджа на страната ни да участва в и тя участва в тази мрежа, там водещи са онлайн новините, размяна, да не казвам каква има политическо значение за страната и присъединяването ни в информационен план към Европа. И тука както споменах вече за мултимедийния нюз, който е един съвременен екипен труд за повече медийни платформи и канали, които вече са именно с „Евърнет +” защото и в техническо и в информационния „Евърнет +” за да изпълни тези договорни взаимоотношение „Евърнет+” с ЕК трябва да създаде да има екип, който да бъде основата на мултимедийния нюзрум, защото това са хора с по-висока техническа грамотност и това са новите мултимедийни екипи, които така или иначе трябва да работят журналистите при смесени платформи: телевизия, радио и пр. Това е така да се каже базисния кадрови ресурс, които след това ще се използва за медийния нюзрум, обмен на мнения и опит. Аз обещах да бъда по-кратък, но така или иначе неминуемо човек се увлича и за това ще прескачам някои неща, които за мен са важни, но така или иначе биха могли да бъдат предмет на вашите въпроси за това съвсем на кратко ще маркирам за технологическото развитие на БНР, защото според мен трябва да се изтъкне, че предизвикателствата пред медиите въобще, не само пред БНР е именно конвергенцията между различните платформи и цифровизацията на производство и разпространението. Цифровизацията в производството на програмния продукт е важен, но разпространението и възможността да стигне до аудиторията е още по-важен. Новите технологии са фактор променящ изцяло медийните форми и самата същност медиите за които вече спомнех. Защото новите възможности за потребителите са именно много услуги на една платформа или устройство или на една услуга, но вече размножена на множество други платформи и устройства. Аудиторията в дигиталната сфера вече минава на по друг етап на възприемане на информацията. Именно в интерактивна медия трябва да се превърне БНР, защото това е така или иначе, не повелята на времето, просто се налага от бързото развитие и агресивното развитие в технологическо отношение на медиите. Основните посоки на тези усилия на управленския екип на радиото са именно в програмно отношение в радиочестотен спектър, това е така да се каже китовите на които стъпва технологическия прогрес на радиото и разширяването на крос медийната комуникация. Мога да се спра на всяка една по отделно, но мисля че ще се загубим в дигиталната сфера, за това преминавам напред към някои неща, които са свързани според мен и с технологическо отношение с разширяването на крос медийната комуникация. Бих искал съвсем на кратко да се

спра, защото създаването на динамичната среда и ускорено внедряване на новите медийни платформи, трябва наистина да се обсъди, да се направи обстоен анализ да се прецизират финансовите възможности и усилията и да се парцелират целите и зоните където трябва да се действа бързо, неотложно, защото така или иначе, БНР е тежка сериозна медия и нещата не могат толкова бързо да се развиват, както в една малка спретната и бързомислеща, и действаща, и адаптираща се радиостанция да речем в комерсиалния сектор. За това искам да се спра на радиочестотния спектър и радиоразпръскването на средни вълни да се направи един обстоен задълбочен анализ на ефикасността на средновълновия предавател във Видин, който беше скоро стартирал своята дейност, защото очакванията и обещанията на НУРТС за 90% покритие не се сбъднаха и не са ефикасни, колкото бяха предварителните виждания и очаквания. За цифровото радиоразпръскване в платформата на обществения мултиплекс да бъдат включени всички програми на БНР, защото до сега ставаше дума и се говореше макар, че и обществения мултиплекс беше така да се каже в обозримото бъдеще то не че сега не е съвсем реално старта му, защото поради различни причини не може да се очаква в близките месеци това да се случи, това да се реализира, но така или иначе преди се говореше за качването на двете национални програми „Хоризонт” и „Христо Ботев”. Според мен има технически възможности с по-голям ефект ще бъде, ако след старта на работата на общественият мултиплекс се договори включването на всичките регионални програми и национални и евентуално, ако се създадат нови. В последният слайд за да може да бъде спечелена битката за слушателите новият ръководен екип трябва да притежава яснота, решимост и увереност за цялото обновление на БНР за неговото осъществяване. Това е едно пожелание, звучи малко помпозно, но ако наистина се изпълни със съдържание може да има сериозен успех. Това е върху което исках да спра вашето внимание с обещанието за по-голяма краткос, но нямам будилник пред себе си.

Георги Лозанов: „Благодаря на г-н Кулински! Истинско спокойствие се създава, когато чуеш някой кандидат, който добре познава медията и нейните особености. Най-напред думата имат членовете на съвета за въпроси към кандидата.”

Анюта Асенова: „Благодаря на г-н Кулински за изложението! Аз ще започна отзад напред, там където не можахте да стигнете. В концепцията си говорите за истинска финансова ефективност, която може да бъде постигната с налагането на нов модел на модерен корпоративен мениджмънт. Искам малко повече да чуя по този въпрос, какво влагате под модерен корпоративен мениджмънт. Следващият ми въпрос е свързан със структурата на управление на БНР – в концепцията си казвате, че структурата трябва да се преобразува да бъде опростена, но ефективно действаща система на управление. Имате предвид съкращение на администрацията ли? Ако да - редуциране на средния или на висшия ешалон? Смятате ли, че е необходимо да се въвежда конкурсното начало при назначаването на ръководния екип? Следващият ми въпрос е свързан с програмните ви намерения. Никъде не срещнах за се говори за радио „България”. До колкото ми е известно радиото е със затихващи функции, поради което бих искала да разбера какви са вашите намерения – смятате ли да развиете радио „България”? Ако не, какво ще направите с професионалният екип, които стои зад тази програма? Последният ми въпрос един от принципите споменавате прозрачност при взимането на управленски решения. До колко прозрачна и открита сте готов да направите пред обществото обществената медия?”

Бойчо Кулински: „Ще започна отзад напред. За програмата радио „България”. Радио „България”, както всички знаете това е програма излъчваща за чужбина, на къси вълни

и предаваме единадесет езика. След спирането на късите и преустановяването на излъчването на радио „България” бих казал, че за много кратко време се превърна в един обикновен уебсайт излъчващ аудио информация. Защо? Според мен още макар, че да беше обявено, да беше оповестено, че излъчването на късите вълни ще бъде преустановено за радио „България” ми се стори, поне моето мнение е такова, че екипът на радио „България” не успя да се адаптира, да има виждания, концепции за превключването на бренда на радиото и това нещо веднага се отрази, безспорно на качеството. Това в момента е един обикновен уеб сайт с информация, която минава през сайта на БНР. Според мен след като няма да има вече къси вълни, това е предопределено, това обстоятелство предопределя и посоката на развитие на радио „Българи” то трябва да бъде едно интернет радио, според мен. Това е най-прекия, най-евтиния, най-удачния начин да се стигне до аудиторията на радио „България” и тук веднага трябва да вметна, че тя е специфична. Освен това трябва да се направи сериозен, задълбочен анализ и да се прецени посоката на развитие и начина на реализация на това развитие. Защото тази аудитория първо, че е много специфична, например в каква посока ще се развива радиото, как, какви са начините за реализацията на тази посока до която се стигна след анализа, както извод. Какви финансови ресурси трябва да има за да се поддържат 11 езика или пък, ако няма такива възможности, то тогава кои езици трябва да се редуцират. Освен това на мен ми се струва, че ръководството на тази програма би трябвало тези неща да ги съгласува не само с ръководството на БНР – Управителният съвет, а и с разговори, както в МВНР, Агенцията за българите в чужбина, както и с неправителствени организации, които имат интерес радиото да съществува, да се чува гласът на българите в чужбина, за чужденци, които пребивават в България, но това трябва да бъде след един сериозен, обстоен анализ, защото пак повтарям късите вълни вече са прекратени. Този предавател, който е в Пловдив – Падарево, който е не предавател, а цял комплекс, технологически, той вече е прекратил своята дейност и не може да се възстанови. Така, че посоката за развитие на радио „България” е да стане едно успешно интернет радио. Това е според мен възможността на този етап. Ако има някакви допълнителни въпроси.

София Владимирова: „Бих искала да допълня. В концепцията си Вие казвате, че трябва да се обедини с радио „Бинар”. Това означава ли, че ще се запази програмата радио „България” такава каквато е? Или, вие казвате да обединят усилия и това ще е една нова програма?”

Бойчо Кулински: „Няма да е нова програма. Това ще бъде, понеже и радио „Бинар” е интернет радио и радио „България” неминуемо трябва да бъде успешно радио. Тези екипи в момента например на „Бинар” работи само за него. Екипът на радио „България” работи в своя си сектор. Защо те имат вече много сериозни натрупани възможности и опит за име, но през един или два етажа те нямат истинска професионална комуникация. В този аспект, може би не съм се изразил правилно имам намерения виждане, че тези екип биха могли да си взаимодействат.”

София Владимирова: „Т.е. да работят и за двете програми.”

Бойчо Кулински: „И тази възможност не се изключва. И сега има хора, които работят за тази програма, а не са на щат в този екип. Така, че това не е нещо кой знае колко тревожно или да си напасват професионалните и технически възможности. Но както например имах идеята да се създаде един нов новинарски център, един център където ще се концентрират всичките информационни ресурси на БНР от чужбина, от кореспондентите в страната, от регионалните информационните възможности, когато

има истинска комуникация на технологическо равнище. Тогава например в този екип които работи, новинарски където има хора работещи в своя сектор, могат да дават информация на „Христо Ботев” само в културна тематика, така пък за радио „България” биха могли да насочват тази информация, защото информацията за радио „България” ми се струва, че освен специфичната си аудитория и тя самата е специфична. Не трябва според мен да бъде и да се бори на всяка цена актуалност, там има други „хитринки”, които да задоволят любопитството на един слушател и да го задържат на радиото. Там трябва да има информация, която трябва да не е толкова актуална, но пък да е информация която е уникална, сама по себе си, която е специфична, която показва живота в България, дава информация и политическа дори, конкретна, но много по обобщена и много по-достоверна. Защото пак повтарям, тази аудитория е особено специфична. Има опит на целият екип в тази посока.

Георги Лозанов: „Молбата ми е да бъдете по-кратък, за до може и другите колеги да си зададат въпросите.”

Анна Хаджиева: „И тази конкретика е важна, защото може да говоря на ти, при цялото ми уважение. Ти си един от малкото кандидати, който са част от управленският екип на БНР. Моите въпроси бяха точно такива детайлни. Какви са първите стъпки за да се стигне до многообразно съдържание и да се стигне през различни крайни устройства до все по широка аудитория на всичките програми на радиото?”

Георги Лозанов: „Това е разширяване на въпроса на г-жа Асенова и нека в този смисъл продължите с отговора си, за програмното развитие на радио „България” и след това и на останалите.”

Анна Хаджиева: „Как виждате радио „София” на кратко, първи действия?”

Бойчо Кулински: „Ще се спра на корпоративния мениджмънт. Когато ръководството създава предпоставки: финансови, организационни, технологически за постигане на значими цели, не дребни, не текущи, а за сериозни, дългосрочни цели. Това се прави поради невъзможност тези цели сериозни да се реализират самостоятелно и в този аспект трябва да се спомене веднага, че рискът се наблюдава, рискът от постигането на тези цели се прави един управленски мониторинг и се коригира в движения, той може да бъде изменен, да се променят сроковете, но всичко това е подчинено на постигането на крайната цел. Това е пак повтарям, защото фактически тези сериозни цели не могат по самостоятелен и заобиколен начин, те трябва да имат институционално мислене и както вече споменах екипът да знае какво прави и до къде иска да стигне. Тук би могло да се спомене и предварително, това е изработването на един проект. При всеки един проект за реализация, тогава трябва предварително да се съдържат уточнените указатели и БНР. Всеки един такъв проект предварително се прави сериозен план, раздвижват се във времето, начините, етапите, възможностите за постигане, прави се икономическа обосновка и това, което е важно на този корпоративен мениджмънт е, че при едно такова действие за план за постигане на определена по-сериозна цел винаги трябва предварително да се обосноват икономическите неща и да се знае какъв е предварителният ефект от постигането на тези цели, като по този начин ми се струва, че този начин на управление би могъл, разбира се, това е свързано и с част от прозрачността за която вие ме питаете. Тези планове предварително да се качват на интернет да се дава максималната информация не само за институциите извън радиото, а и за всички работещи в радиото. Така или иначе дефицитът е прозрачността за управленските решения. Значи парадоксът е, че някои от работещите, или екипи трябва да изпълнят, да реализират някаква идея, която не знаят до къде ще ги доведе и как, по какъв начин може да се постигне и по този начин ми се струва и с тази

прозрачност на тези именно сериозни цели и планове, тогава в Министерството на финансите, когато се предвижда следващия бюджет за годината, ще са наясно и при тази прозрачност самите данъкоплатци къде отиват парите им. Тогава биха могли да реагират или не или да адмирират такива виждания и решения за прозрачност на управленските решения в БНР.”

Анюта Асенова: „Предвиждате ли съкращения в БНР – администрацията среден и висш ешалон?”

Бойчо Кулински: „Редуцирането за което споменавам е за висшия ешалон на мениджмънта в БНР, защото за мен не е естествено и нормално, аз затова говоря за редукция и както тука споменах икономика и програмна дейност и технология са водещите звена и те се водят от съответните директори в момента има двадесет и няколко дирекции, което от една страна размива концентрацията на управленските усилия, от друга страна, икономическата страна на въпроса е доста утежняващо. Освен това има някои дирекции които не отговарят на управленския стандарт има дирекции с по двама човека, а има дирекция, мега дирекции от 400 души. Така, че редукция на дирекциите трябва да бъде на високият етаж в БНР. Като разбира се, би могло да се помисли за сериозни, не съкращения, но там където има дублиращи функции, където очевиден години наред няма качество на производството, грубо казано, там трябва да се направи някаква редукция.”

Анна Хаджиева: „Ти говориш тука за актуализация и ревизиране на трудовите и гражданските договори и нова хонорари политика. По какви критерии ще го направиш за творческия състав на радиото?”

Бойчо Кулински: „Трябва точно, ясно и конкретно да се каже, че в тази посока трябва да се направят едни сериозни стъпки. Аз не искам да навлизам в детайли, но така или иначе има между самите предавания, между самите програми има един дисбаланс в заплащане, в хонорари, честотата на тези хонорари и т.н. За това ми се струва, че трябва да се направи един много сериозен предварителен финансов анализ на цялата сегашна ситуация. Новият управленски екип би трябвало да е абсолютно наясно, какво е сегашното финансово състояние на институцията и съответно да се направят изводите и съответно да се жалонират усилията в определени посоки, защото трябва да се направи такава ревизия. Нормално е новият екип да иска да е наясно с финансовата и друга ситуация в радиото и тогава именно на мен ми се струва, че ще има положителен ефект, защото биха могли да се изяснят някои неща – хонорарната политика и пр.

Георги Лозанов: „Въобще по начинът по които е създаден бюджета на БНР, виждаш ли там някакви дисбаланси и нужда от промяна на приоритети?”

Бойчо Кулински: „Със сега разполагащия бюджет?”

Георги Лозанов: „Да. По начинът по който е структуриран бюджета и по който се харчи?”

Бойчо Кулински: „Бюджетът го знаем колко е 44 милиона. Има дирекция „Бюджет и финанси”, която разпределя съответните финансови средства за отделните програми, те от своя страна за отделните предавания и т.н. Значи там е малко не бих могъл да отговоря точно и ясно, защото няма прозрачност. Аз съм ги питал и съм се интересувал. Има хора които или не знаят в предаването или в екипа в който работят не знаят с какви средства за годината разполагат или пък въобще не знаят за съседния екип или съседната програма. Това не знам до каква степен има своята логика, но тези пари 44 мил. са разпределени и се усвояват.”

Георги Лозанов: „Това е във връзка с едно впечатление, че в БНР и въобще в обществените медии, твърде малък е делът за производство на програма, много повече е за други дейности.”

Бойчо Кулински: „Да. Именно това ми се струва, че би могло да се изясни и да се коригира при един сериозен, обстоен анализ на който след това може да му се даде гласност и да се знае, къде отиват парите и за какви дейности. Но така или иначе има и големи вътрешни резерви които не противоречат на ЗРТ, да се концентрират в тази посока възможностите за собствени приходи и те вече съответно могат да се прецени в каква посока ще подпомогнат, дали за хонорарна политика, за капитално строителство и т.н. Но аз като говоря за този анализ финансов от специалисти и експерти би трябвало да се види и да се направят сериозни изводи за например, начините и възможностите как въобще са правени по ЗОП поръчките, да се изяснят някои потоци финансови в каква посока са. Не мога конкретно точно и ясно да отговоря защото пак казвам няма такава прозрачност каквато ми се иска да има в тази посока.”

Георги Лозанов: „Вчера се говореше за хонорарната политика, за 5,60 лв. хонорар в радиото, не знам по какъв начин се постига това”

Бойчо Кулински: „Освен финансовия еквивалент на един материал или на друг или какви, под каква форма ще мине има и честота на получаване също различна. За това според мен трябва да има една истинска нова хонорарна политика. Детайли в момента не съм в състояние да дам, но след като има такъв проблем значи трябва да се реши. Търсят се варианти, дали е удачен или не, правят се стъпки или се сменя.”

София Владимирова: „Малко говорихме за програма „Христо Ботев” в концепцията си сте написали, че „...трябва да излезе от летаргията, в която от дълго време я е обзела и да стане истинска културна зона. Рейтингът според последните социологически изследвания е притесняващо нисък и тенденцията не е възходяща..” Какво трябва да се направи за да може програма „Христо Ботев” да се върне във фокуса на слушателите? Една уникална програма за българския ефир.”

Бойчо Кулински: „Пак казвам, това е една уникална програма и тя, ако се погледне от друг ракурс много повече от информационно-музикалната програма „Хоризонт” трябва да изпълнява обществената функция. Там трябва да се направят тематични, сериозни промени, програмата звучи тромаво, много от аудиторията всъщност не е така да се каже изчистена, целевата аудитория не е ясна. Това са грубо казано и с няколко думи това е аудитория, която предпочита да бъде в досег до културата, което има едно по-бавно, по-тежко звучене. Но това са хора, които са на ти с културата не искам никого от аудиторията на „Христо Ботев” да принизявам, но те разбират от културата, готови са в тази зона, не само да бъдат нейни слушатели, а и обратното да има връзка, да има диалог, но много често пъти в „Христо Ботев” диалогът е бавен това утежнява звученето, няма динамика. Друго което бих могъл да кажа, че аудиторията е над 55 +. Трябва да се помисли и в тази посока, трябва да има, както беше преди „Христо Ботев” имаше програма „Орфей” музикална програма, която може в рамките на „Христо Ботев”, ако има технически и кадрови ресурс да се възпроизведе. Имаше програма „Знание” образованието е така или иначе сектор, който не бива да се пренебрегва особено за младите, подрастващите. Имаше спорт и сега има, редакцията за „Хумор, сатира и забава”. Някак си на мен ми се струва, че те имат потенциал и могат много по сериозно и по задълбочено и по разностранно да развият политическата сатира, някои игрови моменти, предавания за деца. Но политическата сатира за мен е много важна и този потенциал, които „Хумор, сатира и забава” имат биха могли да го развият да не се сравняваме с телевизията. Всяка уважаваща се

телевизия има политически сатирични предавания и т.н. Програма „Христо Ботев“ може да помисли сериозно в тази посока, защото има вече утвърдени традиции. Обществото особено в монети като преди няколко месеца когато е напрегнато когато е в напрежение тогава бихме могли именно политическата сатира да им е един отдушник на цялата аудитория не само на „Христо Ботев“.”

Мария Стоянова: „Здравейте и от мен! Г-н Кулински, за по-голяма динамика ще предложа да влезем в една блиц форма на диалог. Имам два лични и два въпроса по същността на изложението Ви. Първият личен въпрос: Кое от работата ви в СЕМ, Вие сте бил експерт в мониторинга, бил сте и член на СЕМ, кое от опита в работата Ви в този орган, в тази институция, смятате за най-ценно за бъдещата Ви работа и най-вече за позицията, за която кандидатствате в момента?“

Бойчо Кулински: „Позициите са съвсем различни. Опитът в СЕМ ми е помогнал, а и предишния опит, а и като експерт в мониторинга, защото така или иначе у мен се е развило рефлекс и убеждението, че за всеки проблем, за всеки конфликт или въобще общо казано за всеки проблем първо, трябва да има сериозно наблюдение, след това да има анализ и след това да се предложат решения, управленски, как да се постъпи. Разбира се, едно такова решение не би могло да бъде всеки път успешно, но тогава се прави вариант Б и т.н. всичко това става въз основа на мониторинга, след това на обсъждане и последващи етапи.“

Мария Стоянова: „Вторият ми въпрос е свързан с настоящата Ви дейност, като Главен редактор на дирекция „Програми“ в Националното радио. Имахте няколко критични бележки, както по отношение на радио „България“, така и по отношение на „Христо Ботев“. В каква степен Вие, като главен редактор на „Програми“ в Националното радио, имайте влияние върху това негативно развитие, което сам отчитате.“

Бойчо Кулински: „Не че трябва да прозвучи оправдателно, но аз като главен редактор на „Програми“ нямам този управленски лост и възможности.“

Мария Стоянова: „И нямате възможност за влияние?“

Бойчо Кулински: „Да. Едно на ръка, че по принцип не би трябвало да се влияе, защото редакцията „Програми“ към дирекция „Програми“ е фактически бих казал аналитичното звено на програмата. Но така или иначе поради кадрови проблеми, финансови и т.н., не е толкова действащо, както би ми се искало да бъде.“

Мария Стоянова: „И Вие не сте имал възможност да го активизирате?“

Бойчо Кулински: „Не съм имал времевата възможност и ресурса. Така, че от една страна привидно и официално е така, но както казват това което виждаш не е точно това.“

Мария Стоянова: „А сега, двата ми други въпроса. Първият се отнася до първата страница на Вашата концепция, четвъртият абзац, в който отбелязвате нещо, което много ми харесва, а именно: „Слушателите вече не са само потребители на информация, те са субекти на обществено-политически процеси“ и следващото изречение също искам да открия: „От Националното радио се очаква да бъде не само информационен лидер, а да отстоява идеите за развитие на гражданското общество у нас.“ В този смисъл и в този контекст, имаме конкретен случай преди една седмица, когато в България се провеждаха парламентарни избори. Представете си моля, че вече сте Генерален директор на БНР и сте в ситуация, в която е настъпил “денят на размисъл”. В този “ден за размисъл” политическите партии започват една през друга да дават пресконференции. Вашите колеги, Вашите журналисти, Вашите подчинени, Вашите директори, Вашите репортери са ангажирани с отразяването на тези

пресконференции. Вие сте Генерален директор и си давате сметка, че е “ден за размисъл”. Моля, кажете как бихте реагирал в тази ситуация?

Бойчо Кулински: „Новинарите са си новинари и в частните медии и в националната, те гонят, търсят интересното, важното и сами определят и решават дали това е темата на деня и дали трябва да стигне до слушателите по възможно най-бърз начин информацията, която е обективна или пък не. Разбира се, тука вече нещата стоят другояче, генералният директор би трябвало да се свърже с ЦИК, говоря съвсем така на битово равнище. Да се свърже с председателя на ЦИК и да иска точно разяснение на една такава нестандартна ситуация. Нарушава ли се закона, до колко може и т.н. и след като се обсъди със съответния директор се взема управленско решение, за което се носи отговорност и генералният директор поема такава отговорност, дали е правилно или не времето ще покаже или Конституционния съд.

Мария Стоянова: „Много Ви благодаря за този отговор. Последният ми въпрос е свързан с дигитализацията. Стана дума че имате намерение в бърз порядък да влезете в преговори с хората, които работят в обществения мултиплекс за качването на двете национални програми на БНР. Как да си представим това? Какъв бърз порядък? Каква е Вашата визия за тези програми, които ще се качат на мултиплекса? Как ще се приемат? Тяхното бъдеще оттам нататък?

Бойчо Кулински: „С г-н Лозанов в началото се пошегувахме, като споменахме обществения мултиплекс. Той отдавна е проблем.

Мария Стоянова: „Въпросът ми не е свързан конкретно с мултиплекса, а с програмите, които ще се качат на него. Имате намерение да ги качите в бърз порядък?”

Бойчо Кулински: „В бърз порядък, когато стартира истински мултиплекса.”

Мария Стоянова: „А как те ще се приемат?”

Бойчо Кулински: „Технологически има възможност, защото говорим за телевизията единият бан, за радиото другият бан. Както знаем радиопрограмите могат да се качат до 7-8 качество, с качество на излъчване, както на телевизията така и на радиото. Радиото трябва да използва тази техническа възможност не само за двете национални програми за всички регионални също. Това технически е възможно и не нарушава качеството.”

Мария Стоянова: „И последно по тази тема. Има ли някакъв европейски модел към който да сте се ориентирал в пази посока?”

Бойчо Кулински: „Не. Има европейски стандарти, които така или иначе, както пак в шеговита форма ще кажа, цифровизацията е неизбежна. Макар, че за радиото цифровизацията е 2020 г., значи ние не трябва да чакаме този краен срок. Ако има техническата възможност, а има такава и финансово е изгодно за радиото трябва тази възможност да се използва категорично и колкото се може по-бързо. Това ще повиши качеството на звука, ще достигне до аудиторията и т.н. Това вече за мултиплекса е във връзка и с радиочестотния спектър за който само маркирах някой неща.”

Мария Стоянова: „Благодаря Ви!”

Георги Лозанов: „Пак излязоха изследвания, този въпрос е във връзка с това, че ти започна с политическия контекст по който работи радиото. Сега излязоха изследвания, че отново се забелязва тенденция във повечето медии да вървят след победителите. Мислите ли, че БНР се вписва в тази тенденция? Мислите ли, че ситуацията има такива рискове? Как мислите по този въпрос? Другото което искам да попитам е: Тази дирекция „Информация” и въобще общият информационен масив няма ли риск да унифицира новините в различните програми и те да загубят част от

физиономията си, защото различния стил на новинарството е важен, а и от там събирането на информация?”

Бойчо Кулински: „По отношение на първият въпрос. По принцип риск има винаги, но това е само в сектора на размисъл, философски. Бих могъл да кажа, това не е само мое мнение то е вече изразено, чрез доверието на масовата аудиторията на БНР и на „Христо Ботев”, че такива опити може би са правени, не мога да кажа, но те така или иначе са пресичани в националното радио, може да се каже с две думи, че радиото е един остров на доверието, извън тази тенденция, но по принцип генезисът на един такъв размисъл в тази посока е доста сложен защото например може да има официално опити няма да има и няма да бъдат към управленският екип и не е имало такива. Ако сега говорим за автоцензура, ако някъде се случват и такива неща, те трябва да бъдат пресичани и да не се дава възможност за никакво политическо влияние. Това би могло да стане пак в контекста на размисъл през водещия през някой репортер и т.н., но да има политика за това нещо това е абсурд и за това ми се струва не е реално. Що се отнася до този интонационен масив, пак ще спомена там се концентрират всички новинарски възможности, което така или иначе, спорт, външна политика, вътрешна, култура и пр. От там има екипи, които не са пенкилер, всеки се е специализирал в определена насока, например за „Христо Ботев” - културната, спортната, международната и т.н., като по този начин ще има икономически ефект на първо място, защото има дублиращи новинарски екипи, в радио „България”, в регионалните, в „Хоризонт” и т.н., а по този начин на мен ми се струва, че информационния поток много конкретно, точно и ясно би се разпределил потока в различните посоки и този екип постепенно там ще започне да работи на повече платформи, именно във връзка с дигитализацията и с новите технологии. Трябва новинарството, понеже и интернет е също един вид новинарска медия отделно вътре и за това трябва да има административна автономност, не говоря за тематична, а за една административна автономност за мен не е съвсем подходяща, но има различни виждания.”

Георги Лозанов: „Благодаря за отговорите на въпросите от членовете на СЕМ. Тук присъстващите журналисти и гости имат ли въпроси към г-н Кулински? Благодарим още веднъж на г-н Кулински за това, че представи своите виждания в границите на конкурса за генерален директор на Българското национално радио, който ще продължи след малко от 11.00ч., с изслушване на кандидата Радослав Янкулов.

Георги Лозанов: „Уважаеми колеги, с малки стъпки влизаме във второто за днес изложение, което е в границите на половин час, след това в границите на един час ще се води разговор с кандидата г-н Янкулов. През това време парламентът продължава своята работа. Мисля, че тука в по спокойно. Той звучи като че ли предизборната кампания продължава, нищо, че изборите са свършили вече, но това няма нищо общо с изложението на г-н Янкулов.

Радослав Янкулов: „Добър ден на всички! Ако кажа, че съм радостен че се срещаме ще бъде само част от истината радостен съм че се срещаме, развълнуван съм, че ще бъдем събеседници и тъй като не съм съвсем сигурен честитя на тези който днес са Константин или Елена. Константин и Елена са двама от прочутите свещените светци на християнството. Византийският император който е разрешил християнството по тези земи. Майка му, Елена е открила кръста на който е бил разпънат Христос. Започвам по този начин не случайно, защото почти без да искам ми е малко подпомогнат намерих нещо общо между този християнски празник днес и нещата които започнаха да се случват в тази зала. Това което вие ще чуете от мен, вероятно

това което вече сте чули и предстои да чуете от другите колеги, едва ли ние ще узаконим по някакъв начин тази религия наречена радио, защото нейните закони са вече валидни те съществуват за БНР съществуват 78 години, ако не се лъжа. Едва ли ще открием не топлата вода, а кръста на Христос, както е направила Елена, но при всички положения ще изпитаме едно друго тайнство, поне с мен е така, за колегите не мога да твърдя, което ако не ви звучи малко възрожденски ви моля да приемете като една колегиална изповед. Защото с денят на Константин и Елена е свързан, нестинарството или играта или преминаването през огнена жаравата. През огнена жаравата по отношение на радиото много от нас са преминавали и ще преминават. Много от нас са успявали да минат от единият до другият край, защото както тези да кажем жрици, които са носили иконата на Константин и Елена и той ги е спасявал от горещината на въглените много от нас са носили вратата, че радиото е нещо свята, радиото е нещо, което живее и заслужава да живее, радиото е някакъв вид религия. За това правя връзката между едното и другото. Сега обаче тъй като имам около 20 или 30 мин., за тези слова и не трябва да изяждаме съвсем по този начин времето пак правя една връзка с жаравата. Усещам температурата, ще ви кажа защо. Имах възможност буквално преди два или три дни да се запозная с отчета на ръководството на БНР за последните два мандата. Прочетох и направих опит да запомня колкото се може повече факти, защото има много интересни факти там, има дори интересни изводи, има интересни изречения и т.н. Когато започнах вече да завършвам този отчет аз се почувствах, че живея в някакъв райски радиосвят. Мед, масло тук там малко маргарин и т.н. и т.н. На няколко пъти на езика ми беше да кажа: „Това не може да е истина”, но не го казах продължих да чета. В края на този отчет драги колеги завършва със седем осем страници които са озаглавени „Обещано – изпълнено”, адски интересно нещо. И тъй като прочетох това, което е обещано и това което е изпълнено, а се почувствах още един пък, че съм в райският свят на нещата. Направих си труд и започнах да броя 57 обещания, 57 изпълнения. Още 7 обещания със приблизително 7 изпълнения. Като едно от най-фрапантните неизпълнения за цялата тази история за която ви говоря, беше едно обещание за симфоничния оркестър, да бъдат закупени три контрабаса и два други музикални инструменти обещанието не е изпълнени, защото контрабасите още не са купени или двата инструмента. Защо ви казвам всичко това? Далеч съм от мисълта, винаги съм се стремял да не признавам типичната българска поговорка или мисъл „Много хубаво не е на хубаво”, но толкова много хубаво, ако наистина е толкова много хубаво, жаравата под краката на тези, които се представят пред вас ще бъде жестоко гореща. Клетите те! Или клетите ние! Такава висока летва, че Стефка Костадинова на БНР, някъде да се появи няма да може да я преодолее. Гореща жаравата. Обаче все пак толкова хубаво не е на хубаво и може би, може би, може би, повтарям три пъти за да се застраховам от впечатления, че малко търся под вола теле, или съм пристрастен, или съм остър и т.н., може би пък не всичко е точно така, както е описано, още по лошо, още по гореща жаравата, защото, ако на фона на тази красота има неизпълнение неща значи тези неща са неизпълними. Значи тежко им и горко на тези, които ще трябва да ги изпълнят. Не знам. Не искам да коментира, не е моя работа, нито пък имам задача в тази среща с вас да правя анализ на това, което е направено или не е направено преди мен. Ето за това говорих за жаравата за Константин и Елена и т.н. Минаваме към електронните средства за комуникация. Развитие на БНР, като обществена медия. Според мен ще бъде дори излишно да повтаряме неща, които са азбучни истини и които сигурно ги има в някоя христоматия и т.н., че БНР е и винаги е било лидер по отношение отразяване на обществения глас, обществените настроения,

отношение, защита, превенцията и обгрижването под някаква форма на обществото в което живеем. Ще бъде също, може би излишно да повтаря, че радиото със своите програми, с многообразието им и многообразието на жанрове, многообразието на нещата с които се представят мислите и чувствата на работещите в радиото е еталон по отношение, не правя комплименти, обективност, по отношение стремеж към плурализъм, по отношение защитата или създаването дори, изграждането на съвременни социални, обществени стойности и стандарти. Искам да ви кажа, че светът в който живеем, дали светът на глобализация, дали светът на някакъв вид побратимяване, дали светът на падане на границите, но така или иначе става все по-голям и става това семейство европейско става все по-голямо, ни дава възможност в много отношения да бъдем улеснени в опитите си радиото да го изграждаме, да го поддържаме, като обществен стожер, като институт, който може да даде не последната, да сложи точката като последна инстанция, но институт който може да сложи опората и тя да ни помогне да се ориентираме в каквато и да е създадена сложна или не толкова сложна ситуация. Европейските стойности, европейските директиви (не обичам много тази дума, обаче тя навлезе в нашия живот), европейски препоръки и т.н. не рамкират действията ни, работата ни или намеренията ни по отношение на националното радио, като обществена медия. Те ни подпомагат, те ни дават отговори на въпроси, които ние обаче сме длъжни да си задаваме и по този начин те трасират един път, който от една страна е проверен, защото има много случаи в които този път е вече изминат от други колеги, други страни, от втора страна е сигурен, че води на там на където сме тръгнали или на където е тръгнала Европа. Път който ни дава сигурност. Тъй като нещата наистина свързани с това, което ви говоря са твърде много и ще ми объркат красивата презентация, за това използвам и някои листове. Препоръка на Комитета на министрите за управлението на министрите за обществените медии, звучи много сериозно. Нали? Обаче, свобода на словото, абсолютна задължителна привилегия в нашето общество. Търсене и получаване на информация още една привилегия, демократични дебати, плурализъм, ангажираност. Аз смея да твърдя, че тези пет думи, тези пет определения могат да се намерят и могат да докажат своето присъствие в програмите на Българското национално радио, с което правя ще направя и не искам да правя много пъти тази уговорка, съвсем не искам да кажа, че те са факт, те са аксиома, те са нещо което го има то не може да се развива, не може да бъде по-голямо, не може да бъде по-малко плурализъм, повече плурализъм. Независимо от това тука нещата са малко, като с чесъна, няма малко чесън, много чесън по отношение на миризмата, която се усеща, когато сте консумирали една скилидка или един килограм. Има също някои условия, които смея да твърдя, че се изпълняват или ще бъдат изпълнявани за да може радиото да отговаря на ролята на, която трябва да играе в нашият живот. Да бъде осигурена или по точно да бъде осигурено точното ниво независимост от държавата с всичките подразделения и подточки свързани с тази независимост. Длъжни сме да го осъществим. Това не е свободия, това е независима обществена медия. Да бъде оправдана двойствената система на днешния пазар. Какво значи? Общественият радиооператор, обществената медия, общественото радио намира на радиопазара свои конкуренти, които се появяват едва ли всеки ден. Тези конкуренти искат парче от „баницата” и то искат по начин и средства, които са близки с начините и средствата, които използва БНР или обществената медия. Трябва там законовите, подзаконовите, актовете които гарантират място под слънцето и на едната медия и на другите видове медии, трябва да бъдат направени така, гласувани измислени, така, че на пръв поглед непреодолим

конфликт на интереси да не съществува, ако не ви се струва много гръмко това което казвам. Декларация на Комитета на министрите относно управлението на обществените медии. Също документ, който би трябвало да бъде настолен и да стои на бюрото на човека, който управлява радиото и не само на неговото бюро, а да го има и на още поне 10-на места по кабинетите свобода на мнение, свободните плуралистични медии са пример за задължителен елемент на истинската демокрация, главната мисия им е да защитават общозначими национални общонародни, ако мога да кажа теми и т.н. Мога да говоря много дълго в това отношение. Има документи, който проявява интерес, задължително ги е прочел, друг който проявява по-голям интерес сигурно се е опитал да ги научи, трети който е длъжен да прояви не само интерес, а да прояви това което го е накарало да се занимава с радиодуша би трябвало да ги прилага, документи, не мога да запомня за това ги чета: Препоръка относно гаранциите за независимостта на общественото радиоразпръскване. Звучи сериозно нали? Гаранции за обществено ... Препоръка относно функциите на обществените медии в информационното общество, Декларация относно защитата на ролята на медиите в демокрацията и в контекста на медийните концентрации и т.н. По някакъв начин засегнах сътрудничеството в Европа, по нататък в това нещо което ще видите на екрана има дори едно изречение: Да живеем в Европа и с Европа, а не да влизаме в Европа, защото това е смешно, да казваме, че имаме още какво, как да влизаме и т.н. Декларация за основните ценности, споменах някои от термините, някой от нещата, които са задължителни за дейността на обществената медия, каквото е БНР. Тука две думи за ролята на радиото, като обществен съветник на обществото. Ние в радиото, позволявам си така да кажа, Ние в радиото, освен да формираме, освен да забавляваме, освен до известна степен дори да ограмотяваме, ние сме длъжни да бъдем съветници, помощници в този объркан не рядко жесток и при всички положения адски интересен свят, в който живеем да бъдем съветници с нашите форми, а те са безкрайни и са страшно много на хората, които са врътнали там ключето и са пуснали програмата „x” на радиостанция „x” и т.н. Просто трябва да го правим това е една от ролите ни. И като говоря за ролята ни на БНР не мога да не кажа, че БНР според мен е единственият институт, не ще го кажа по друг начин, единственото предприятие (извинявайте), което е в състояние да издири и още повече да подготви кадри, можещи да изпълнят всичките тези неща за които стана дума до преди малко. Да, заплатите в БНР са ниски, квалификацията в много случаи добра, заплатите навън са по-висок, хората научат и бягат. Не може да ги спрем, разбирате ли, няма как този процес. аз съм готов да приема ролята, каквото и да ми коства това на благородния родител, който вижда как децата се развиват, как в един момент стават непослушни и не толкова примерни и мирни, обаче любовта и удовлетворението от това, че ги е научил на основни ценности в случая радио умения ме кара да бъда спокоен и щастлив. Защото искам да ви кажа, че в един момент глобално погледнато според мен конкуренция между БНР с неговите програми и частните радиостанции истинска конкуренция не съществува. Номер едно е и номер едно ще бъде во веки веков БНР, няма друг начин и други примери мога да дам и т.н. Значи БНР наистина е в състояние да произвежда кадрите, хората които са в състояние да изпълнят тази сериозна интересна и много отговорна задача, която има пред обществената медия, за която говорим. Това не е пакетче кафе 3 в 1, а е опит да се обобщят по някакъв начин нещата, да не забравяме старото, но в никакъв случай да не забравяме, че има какво още да се учи и още какво да се прави. Българското радио е като една стара къща, преживяла е почти век, паяжини има, счупени прозорци тук там има, врати хлопат това не значи, че там където хлопа вратата трябва да се събори

стената и да се направи нова стена с нова врата. Това за мен е да не забравяме старото и да знаем, че можем да направим нова врата. За Европа дали живеем в Европа и дали знаем как да влезем в Европа, това вече казах и завършвам така, защото в края на краищата не всичко е само формули и мъдри мисли. Животът е разнообразен и желан, както съм сигурен, че всеки ще се съгласи с това, радиото е част от живота следователно радиото трябва да бъде разнообразно и желано. В състояние сме да направим всичко възможно за да изпълним тази идея. Организация и управление. БНР неговите програми, които съществуват от доста дълго време всички останали служби, всички останали отдели, подразделения които се занимават с най-различни дейности с радиото и с радиоразпръскването и т.н. имат един установен модел на ръководство. Управителният съвет с генералния директор, след това Програмния съвет със своите прерогативи, със своите задължения, отговорности и възможности за въздействие по отношение процеса на правене на радио. Следващото ниво изпълнителния директор, програмния директор, това са хората и подчинените им, които още по пряко участва в процеса на производство и поради факта, че конкретно тази смяна логична, очаквана, законна на ръководството на БНР протича, поне моите впечатления са такива, протича без сътресения, достатъчно мъдро, спокойно и професионално. Ще бъде малко (извинявайте за израза) „Надсвирил Стоян баща си”. Появява се сега новият ръководител с новото ръководство и за да може веднага да се разбере, че има нов ръководител започват да раздават крушета. Това обаче не значи, че новият директор с хората които са около него може да влезе в просторния кабинет да легне и да изкара колкото се може по-дълго време, особено ако има пуснат климатик, защото времето върви, времето тече, процесите се развиват, появяват, изчезва и т.н. и няма време за чакане.

Георги Лозанов: „Наистина няма време, защото времето Ви изтича за представянето на концепцията, моля, да се ориентирате към заключителни думи.”

Радослав Янкулов: „Сто дни кредит на доверие преди новото ръководство на БНР да предложи евентуални реорганизации, евентуални промени и схема в управлението на радиото и неговите програми. Спокойно начело, след това ще последват опити за структуриране така, че да има повече функционалност и тъй като наистина нямам много време, мерки които ще опитат да доведат до това да има радост от работата която върши всеки един в Националното радио. Програмните намерения. И тук както при управленската структура нещата до известна степен са ситуирани, подредени. Тук промените са много повече, защото само за да кажем един период от 5-6 години в „Хоризонт” има около 14 нови предавания, „Христо Ботев” около 17 няма значение конкретната цифра, но така или иначе „Хоризонт” и „Христо Ботев” освен всичко останало, няма да повтарям, лидери които са в състояние да създадат иницира обществени каузи, обществени движения, обществени и популярни събития, които са в състояние да обединят, впечатлят или да помогнат на цялата страна. Могат да бъдат много, мога да говоря дълго по тази тема, но надявам се някой друг път. Радио „София” е едно бижу, като идея в програмата на БНР. Само, че радио „София” колкото и да е бижу все още не е радиото в София. Може би главната причина е тази, че или една от причините, то служи като канал, който транслира дебатите в парламента. Може би не мога да кажа, но така или иначе трябва да се изясни функцията на тази програма, трябва точно да се намери аудиторията, към която са отправени посланията. Трябва да се намери таргет групата и това в никакъв случай с лека ръка не може да бъде само младежка програма, защото парламента не се слуша само от младежи, искам да ви кажа. Има какво да се работи в радио „София” за да стане радиото на София.

„Бинар” и радио „България”. Радио „България” много често, някой загърбва тази история все едно я няма или е излишна. Радио „България” е връзката между нашето радио, нашата култура, нашия народ, нашите ежедневния и т.н. с останалия свят. Радио „България” не е радиото за българите в Чикаго, радио „България” е радиото, а сега интернет портала за чужденците англичани, араби, турци, гърци които трябва да чуят, да научат, да опознаят и дай боже да бъдат привлечени от нашата страна със нещо, много има какво да се работи там. Хубавото е че има хора които могат да свършат тази работа. Още едно бижу „Бинар”, то започна да излъчва съвсем скоро. Рисковано е да правя пред вас, кой знае колко категорични изводи и констатации свързани с този „мелез” между радио и телевизия, между младежка и друга програма и т.н. Просто трябва да намери своята физиономия, ако е в състояние. Радиостанциите в регионалните центрове всяка една от тях умалени действия и идеи подобни на тези, които споменах преди малко свързани с „Хоризонт” и „Христо Ботев”, всяка една. Искам да ви кажа, че цифровизацията на станциите, на база наистина е завършена предавателите, които трябваше или не трябваше чак толкова бързо да бъдат купени са купени, други цяла серия от такива технологични новости са направени и тъй като наистина нямам време, но нямам и право да изпусна нещо свързано с техническите проблеми и техниката в радиото, аз ви казвам подготовка на техническия, творческият и кадрови състав. Проблем, там където има модерна техника там където има цифрови, космически, компютри, предаватели, приематели за монтиране често се проявява проблем няма кой да работи качествено с тях. Това впрочем е проблемът в цялата ни страна за подготвеността на цялата ни сила. Трябват хора, които да могат не като мен, тук да се чудят точно кое копче, обаче все пак да са като мен, когато им кажа това копче, те да знаят, че вече с това копче се прави голямата работа в еди-кой си направление в радиото. Подготовката на кадрите които да обслужват модерната техника навлязла широко или достатъчно широко в студиата и комплексите на радиото.

Георги Лозанова: „Г-н Янкулов вече сте извън времето си.”

Радослав Янкулов: „Два модела на финансиране при всички положения те ще се запазят – бюджет и собствени средства. Не може да искаме както е в Германия например, в началото на всеки месец 17.89 Евро за това че имаш един или 15 радиоапарата в къщи не може да искаме подобни такси, както е в Англия, но бюджет и самофинансиране. Естествено задачата на този, който ръководи радиото е с аргументи да иска колкото се може по-голям бюджет, естествено е задачата на този, който ръководи радиото е да подпомогне и с колегите си да измисли формите за самофинансиране. Ще кажа нещо, което може да накара някой да излезе от стаята възмутен, пари има достатъчно, не, пари може да има достатъчно, трябва да ги намери къде са и трябва да ги изхарчим по начин, по който най-добре тези пари трябва да бъдат изхарчени. Дали техника и колко техника, дали малко да вдигнем заплатите. Аз в моята презентация написа „Гладна мечка, хоро не играе” да, защото може на мечката да ѝ свирим страхотно, нали, ама като е гладна? Нови длъжностни характеристики или поправени, от там оптимизиране състава на служителите. Конкурси поне 100 дена, онези 100 дни, които споменах там влизат конкурсите. Защо да няма конкурси? Както искате така ги наричайте – вътрешни, открити в тази програма, в другата програма и т.н. За да се разбирате ли има едно чувство, което не е съвсем погрешно не е заспалост, а леност. Известна леност има в програмите в „Христо Ботев” повече, в „Хоризонт” по-малко заради естеството на нещата. Бързина трябва не безогледно, но трябва повече динамика, повече бързина. Още повече бързината държи по мобилизирани хората,

които са около нея и които вършат нещата. Сега за новите технологии няма какво да обяснявам и т.н. Нови рекламни тарифи или променени. Трябва да се използват най-различни хватки, страхотно много хватки има, които да помогнат рекламната тарифа на националното радио, регионалните радиостанциите, комбинации, работи, отстъпки да се измислят, парите които от рекламата са спечелени от едното и от другото субекти и такива, как да се разпределят и т.н. Рекламно издателската къща върши известна работа, обаче се излага с неща примерно там някъде прочетох с издаването на CD с музика и т.н. Ако се направи по такава справка, ще се окаже, че парите, които са дадени за издаване на CD са горе долу колкото са парите, които са получени от продажбата, нещо което..., г-н Лозанов дано да не ме прекъсне. Залата за пресконференции на БНР, тя не може да донесе много пари, но тя трябва да носи пари, тя трябва да бъде информационен център, тя трябва да бъде по добър център, по притегателна точка от залата на БТА за пресконференции, „София прес” и т.н., тя трябва да ражда събития, защото журналистите от радиото са в състояние да предизвикват пресконференции там с определени личности и на тези пресконференции да идват от другите медии, защото радиото е успяло да докара в радиото, да покани не да докара Анджелина Джули и тя да разкаже какви са й проблемите със здравето и т.н. Ясна система на контрол. Добре, има система, която работи в радиото на няколко месеца ако не се лъжа има вътрешен одит на няколко месеца се правят проверки, но тука в случая новото ръководство е добре не дори задължително да започне работа както се казва на чисто, което означава една истинска проверка, дали това се нарича сметна палата или по някакъв друг начин не мога да ви кажа, но трябва да се започне наистина от гладката маса. Цялостно развитие на БНР тук мога да говоря за автореклама, за други неща и така. Е така завършвам, не съм го измислил аз, каза ми го един човек, това съм го написал в презентацията, каза ми го един човек в радиото когато постъпвах. Не питайте ще ви стане лошо. Каза ми: „Глей ся първо работата парите сами ще дойдат, обаче започни първо работата. Бая дълго време в този живот в които съм живял и това нещо не ме е излъгало.” Имам още една страница. Благодаря Ви!”

Георги Лозанов: „И аз Ви благодаря г-н Янкулов. Извинявам се че му давах малко зор, но знам че Радко е поетична душа и метафоричната част на неговото представяне можеше да съкрати много времето за по-фактологичната и за това исках да влезем в нея, за да има време да изложи възгледите, макар че ще може да продължи да го прави сега. Въпросите най-напред от членовете на СЕМ, а после от журналистите и гостите. Давам така строго, за да има равнопоставеност между кандидатите, тъй като това е конкурс с равни условия и то както знаете доста безмилостно строги.”

Анюта Асенова: „Благодаря Ви, за интересното изложение. И в изложението и в концепцията си, връщам ви първо да кажа на плоскостта на програмните намерения и приоритети, съвсем мимоходом споменахте радио „София” в концепцията си казвате с въпрос разбира се, защо не да бъде младежкият тим на БНР в изложението малко по различни виждания изразихте. Казахте че това не е радиото на София. А какво ще направите за да го превърнете в радиото на София? Ако не е младежкият тим, какво ще е?”

Радослав Янкулов: „Радио „София” трябва бъде младежкият тим, аз дори вече не знам къде, но мисля че и в концепцията съм написал някъде че трябва да бъде скоростната магистрала на БНР. Защото в радио „София” е идеалното място, в което може да звучат дори напредничави и някакви модернистични, не знам дали е правилна тази дума, идеи свързани с радиото. Те в повечето случаи идват от страна на младите

хора. Радио „София“ може с музиката си да бъде също притегателен център към младежките вкусове и младежката аудитория, но на радио „София“ при всички положения ѝ пречи историята свързана с парламентарният канал. Аз дори съм готов да предложа друго – радио „София“ да не предава парламента, а да предава заседанията или поне по-важните заседания на Общинския народен съвет. Защото в края на краищата София излъчва в София и региона. В София живеят 2 000 000 души няма никакво значение, че една част от тях идват от провинцията, но те идват с цел да станат софиянци. Кое то значи, че това ще ги вълнува, докато парламентарните дебати, ако толкова интересни за софиянците, защото така излиза, че е само за софиянците могат да станат достойни по друг начин.”

Анюта Асенова: „Още един въпрос имам. Много екзотично ми се видя идеята, говорите да се организира училище за радио. Как виждате развитието на това училище? Кой биха могли да бъдат учениците? Хора от радиото, стажанти, хора които правят първите стъпки? Кой ще бъдат обучаващите?”

Радослав Янкулов: „Ако може и успеем да направим училище за радио след това трябва да имаме не претенции, а надеждата да влезем в една златна книга на българското радио. Идеята не е да се обучават служителите или екипите на радиото. Обучението на екипите на радиото, аз споменах трябва да става задължително, но то е свързано с новата техника, новите програми и т.н. Училището за радио законово трудно могат да бъдат уредени нещата, защото сигурно ни трябва някакви лицензи. Училището за радио в един момент може да се окаже съперник на факултета по „Журналистика“, това го казвам по-тихо заради г-н Лозанов. В него могат да бъдат обучавани, подготвени, опреснявани, формирани хора, млади при това, предполагам, които искат да работят радиото, които насят радиото в душата си или хора които работят вече някъде радио или близко до радиото, но фината шпакловка им е избягала, защото извинявам се много още един път радио журналистиката и другата журналистика според мен изживява или е изпаднала в известна девалвация. Това го казвам тихо заради г-н Лозанов. Тя има нужда да ѝ бъде помогнато. Може да им бъде помогнато с хора, които я разбират правилно, журналистиката не е Алисия какъв цвят бикини носи, но журналистика е как Алисия е успяла да стане по-популярна от колкото Минчо Минчев. Тя това може да обясни. Има хора в радиото, още повече по презумпция с тези хора с които има предвид вероятно са вече на по-голяма възраст, това за тях ще бъде едно допълнително признание на пътя който са извървели, качествата които притежават, това което могат да кажат, да дадат и с което могат да почогнат на хората в България, формата точно как лиценза, позволенията, класната стая.”

Анна Хаджиева: „Доста съм затруднена по простата причина, че се познаваме с г-н Янкулов. Може ли да си говорим на ти? Аз си спомням начинът по който той говореше в радиото. Спомням си колко много той обича радиото и ми се ще да влезе в една малко по чиновническа интонация и да поговорим за това какви административни реформи с нужни на радиото за да може да работи ефективно качествено и наистина да служи на обществените цели и очаквания, каквито всеки един от работещите в радиото си е поставил, а пък и очевидно в тази концепция също са заложени подобни цели.”

Радослав Янкулов: „Уволнявам 1 400 души. Не. Това е защото наистина с Анна, тя в Пловдив аз в София копахме на тази нива, за която сега говорим. За тези сто дни, пак се хващам за тях. Казах това не е обаче административна реформа, това е срок, който трябва да даде възможност за среща с всеки един който работи в радиото. Дали ще бъде по дирекции, по програми, дали е в коридорите, трябва да се влезе в душата в

същината в ежедневието на хората които работят в радиото. Трябва да се разгледа много внимателно, тя вече се разглежда, която има точно 67 квадратчета. 67 квадратчета съдържа схемата от най-високото от Генерален директор или Управителен съвет до най-долу отдели някакви служби и т.н. Ще бъде глупаво ако кажа, че са страшно много. Кажа ли страшно много са трябва да кажа примерно 30 или 48. Не мога и не искам да кажа това нещо. Но знам че 67 е голяма цифра и в тази голяма цифра и теоретично и на практика не може да не се съдържат възможности някъде да бъдат тука окрупнени, някъде да бъдат изнесени настрани, някъде да не се пипне, както се казва, така че работата на тези които са вътре в тези квадратчета, след това наистина да бъде по спорна и да носи повече успехи. Успехи значи рейтинг, успехи значи икономии, успехи значи по-високи заплати, успехи значи повишаване и нови стойности към марката Българско национално радио, едно от последните неща в тази презентация. Конкурси – според мен една отлична форма. Доказва го и конкурса за генерален директор на Българското национално радио. Една отлична форма, който е куражлия да заповяда, условия който са направени така, че да търсят не елиминирането на тези и онези, а създаването на възможност да спечели успешите да покажат това което могат. Още една малко сурова идея. Малко сурова идея. Не знам дали е пряко свързана с въпроса на г-жа Ани Хаджиева. На мен ми се иска директорите, казано най-общо на програмите „Христо Ботев”, „Хоризонт”, „България”, „Бинар”, „София”, регионалните радиостанции, да имат рубрика, не знам дали се казва рубрика, да имат изява в програмата която ръководят. Както се казва тази игра аз съм я играл. Може да е субективно мнението. Адски мобилизиращо, адски подтикващо, адски полезно за програмата за която ръководи съответния човек е тази история, да знае, че всеки четвъртък 12.15ч., той 15 мин., трябва да отговори на директни въпроси зададени му от слушатели и да обясни директно какво се случва в неговата програма – хубаво, лошо, идеи и т.н. Недей те да много ви се моля, недей те да мислите, че така някакви сладки спомени са ме налегнали и т.н., но имам примери с частни радиостанции, тогава когато прохождаха, и тогава когато беше трудно прохождането имаха успех с рубриката си „60 минути на директора” телефоните загряваха все едно поздравителен концерт, защо да не го направим и тука. Трябва да кажа и някои имена. Аз не съм чул Калина Станчева от много дълго време или Стефан Димитров, казвам сегашни ръководители, нищо лошо за тях. Стефан Димитров съм го слушал как пее. Но той би могъл да каже, би могъл да разкаже някакви намерения да сподели, някаква идея и този директор ще стои на мястото си по-твърдо, ако защитава своите 15 минути или 60, не знам колко или ще олекне по-бързо, ако не успее да се справи. А какво най-хубаво от това, най-подходящият човек за ръководител на дадена програма да ръководи тази програма.”

Анна Хаджиева: „Мога ли да си допълня въпроса? Ако си слушател и Валери Тодоров е в тези 12 мин., какъв въпрос би му задал, след като си прочел неговият отчет за двегодишният му мандат? За двата му мандата по три години.”

Радослав Янкулов: „Добре, преди да му задам въпрос ще го поздравя, ще кажа: Валери поздравявам те с това, което прочетох, обаче съм притеснен малко дали няма да хванеш захарна болест от толкова сироп и сладост, колкото има вътре и ако той ми каже: „Не е сиропът е толкоз, колкото е сиропа” значи Валери е абсолютно прав.

Мария Стоянова: „Аз съм много впечатлена от множеството метафори, които използвахте, от поговорките, с които си послужихте. За първи път чух „Надсвирил Стоян баща си” и ми е много любопитно, какво се крие зад това, какво е посланието което се крие зад тази поговорка?”

Радослав Янкулов: „Ама това не в контекст?“

Мария Стоянова: „Не, не, няма контекст с Валери Тодоров и с отчета. Вие казахте, „Надсвирил Стоян баща си“.“

Радослав Янкулов: „Това е случай когато на Стоян баща му е най-прочут, обичан, търсен и харесван гъдулар в село Х, всепризнат майстор, нали и в един момент Стоян се промъкнал открадва му гайдата или гъдулката изсвирва 6 трена на нея и отива на мегдана и казва „Аз съм най-добрият гъдулар в селото, баща ми се скри от срам в долапа“

Мария Стоянова: „Аха с чужда пита помен! Във Вашата концепция впечатление ми направи нещо, което много ми хареса – графата „вътрешен проблем“. В тази графа „вътрешен проблем“, аз лично виждам нещо друго, а именно това, което Вие сте споменал, като проучвания, че радио „Благоевград“ е отличникът, защото изпреварва „Хоризонт“ в своя район. След това давате пример с Варна и Шумен, които са допуснали пред себе си само „Хоризонт“. Не ви ли притеснява тази вътрешна конкуренция, която е създадена между отделните районни радиостанции и радиостанцията „Хоризонт“?“

Радослав Янкулов: „Не.“

Мария Стоянова: „Защото?“

Радослав Янкулов: „Не. Дори не само не ме притеснява, а ми се иска тази конкуренция да бъде по-ожесточена, защото тя при всички положения ще води до повишаване на качеството, а не до изкривяване на цифрите които са поръчани примерно и трябва да доказват някакви стойност. Качеството ще бъде по високо и независимо от това, че ние говорим за обществена медия, която до известна степен има основанието и дори прави опити (извинявам се на тези, които ще се почувстват засегнати) да лежи на меката постелка на финансовото осигуряване на бюджета. На хората в тази обществена медия трябва да им пари под краката в името на професията, в името на успеха и в името на тяхното осъществимо или не толкова аз. Което значи, че Благоевград трябва да има и ние ще ги намерим тези хора, казвам примерно Благоевград, може да е Видин или Кърджали, което още не е тръгнало и т.н. да ги намерим тези хора, които да застанат пред микрофона с самочувствието на Лили Маринкова. Като по този начин аз не казвам нищо...“

Мария Стоянова: „И да оставят сянката си в „Хоризонт“?“

Радослав Янкулов: „Ами да се опита да конкурира Лили Маринкова. Мога да кажа каква е не за мен, а за хората които следят програмата, ще излезе, че съм й толкова благодарен, че е дошла тука, защото я наричам една от малкото звезди в програма „Хоризонт“. И като говоря за малко звезди искам да Ви попитам, да ме поправите. Задавам го този въпрос и никои не можа да ми отговори. Можете ли да ми кажете три имена на хора в програмите, хайде в „Хоризонт“, които задължително ще станат Лили Маринкова или Петър Волгин или т.н. някои сега които прохождат.“

Мария Стоянова: „Вие споменахте две имена, аз мога да се сетя за още повече, но всъщност идеята ми е друга. Имам още един въпрос. Едно от големите предизвикателства пред радиото в съвременния свят, а и пред телевизията, разбира се е конкуренцията с новите медии и интернет. Нещо което е специална запазена марка на БНР е спортното отразяване, конферентното отразяване на мачове. При положение, че това ноу-хау (know-how) е собственост на Националното радио, как може то да се свърже и да се претвори в новите съвременни изисквания на ХХІ век? Говорим за новите медии, основно.“

Радослав Янкулов: „Тъй като споменахте отразяване на мачове...“

Мария Стоянова: „Конкретно за спортното съдържание става въпрос.“

Радослав Янкулов: „Аз го разбирам конкретно за футбол, но там има една страхотна болка, която просто сложи кръст на емблематична практика наречена спорт и музика и т.н., сложи кръст, защото програмите на футболните срещи се разминаха в часове и дни от седмицата и това опиянение, което се изпитваше и тая поза която имаше да в спорт и музика да се предава, да се прекъсват, да се ругаят дори по между си коментаторите, гол тука, гол тука, не знам си какво не знам си що, вече я няма. Сега това, което би могло да се направи да се използва интернет, да се предава чрез интернет футболни срещи, това обаче пак опира до правата за предаване на мачове и други спортни състезания, но там трябва да се дълбае и да се победи, защото в момента радиото няма права, нито да предава мачове, нито да предава големи състезания, което е безумие. Аз не искам да говоря дълго на тази тема, защото малко ме е страх да не ме обвините в пристрастие по отношение на спорта и затова в моята концепция навсякъде абсолютно умишлено думата спорт не е спомената.“

Мария Стоянова: „Аз ще ви изненадам, но не само, че няма да ви обвиним в пристрастие, напротив! Честно казано съм малко разочарована, че спорта не фигурира, защото именно от Вас очаквах да сложите акцент върху спорта. Да разбирам ли от Вашите думи, че всъщност, ако Вие станете генерален директор ще работите за това радиоправата специално и конкретно за българския шампионат, а защо не и на други спортни дисциплини, върнат в Националното радио?“

Радослав Янкулов: „Ама как ще се боря, те ще се върнат.“

Мария Стоянова: „Това е заявка!“

София Владимирова: „Г-н Янкулов, Вие с такъв ентузиазъм и с такава любов говорихте, че аз в един момент съжалих че във факултета по журналистика не избрах радио профилът, а телевизията, но казахте, че има леност в програмите на БНР – „Хоризонт“ и „Христо Ботев“. Въпросът ми е: Как ще ги събудите?“

Радослав Янкулов: „С аларма.“

София Владимирова: „Дали колегите Ви в радиото ще се съгласят с“

Радослав Янкулов: „Не вижте не мога, не съм в състояние да отговоря еднозначно. Ако отговоря по някакъв начин еднозначно първо, няма да е вярно, второ, ще се поставя в ролята на някакъв магьосник, който ще каже хайде. Но цялата тази дай боже да е многообразие или така система или бройка, група от мерки за които споменах в отговорите, в изложението и т.н. е част от това с което започва концепцията „Малки стъпки към големи промени“. Знаете ли не бягам от отговор и ако не ви харесва това което кажа ще ми кажете, аз ще направя опит да се поправа. Уверил съм се, че в живота, не в живота, в радиоживота топлата вода е открита, обаче подробностите нещата свързани с извора, цвета на водата, мехурчетата нещата, които са около това откритие създават една обща картина която прави програмата, предаването, интервюто или репортажа хубав или не толкова хубав. Това не е хубава дума по отношение на радио програма, но по-интересен или не толкова интересен, по-забавен или не толкова забавен, по-популярен и т.н. разбирате ли за това сме написали затова съм написал „Малки стъпки....“, защото не съм в състояние да кажа утре отивам в радиото удрям школския звънец и айде. Николай Нинов той е спортен коментатор, започва да говори по-бързо, няма да прави паузи, ще избягва да използва такива вмъкнати изречения, които аз използвам често, което е също моя грешка, но не винаги и ще бъде пример как бързо се спринтира към целта или програмното подреждане на нещата, защото динамика се създава да не ме обвините, че съм голям шпионин, динамика според мен се създава. Ако в една програма има предаване два часа, 15 мин. нещо друго час и

половина съвсем импровизирам и така, това създава една начупена линия, не знам дали ще има динамика, ако в една програма всичките предавания са по 15 мин. не казвам друга цифра, защото... знаете защо. Да. Разбирате ли? Не съм сигурен.”

Георги Лозанов: „Имам два въпроса, въпросите ще са дълги, а отговорите може да бъдат кратки, за да има време и за колегите.”

Радослав Янкулов: „Това вече ще е лошо.”

Георги Лозанов: „Спомена нещо, което звучи разбира се, много хубаво и окуражаващо - мерки на радостта, т.е. ще направиш труда на хората в радиото по-радостен, да кажеш какви мерки си представяш, с какво ще направиш живота на хората по-радостен в радиото. Второ, казваш 100 дни доверие, въпросът от кого го искаш това доверие, защото, ако го искаш от СЕМ, в кърпа му е вързано това доверие, защото СЕМ става заложник на собствения си избор и няма мърдане, въпросът е доверието на хората, които работят. Знаете, че радиосредата в БНР е среда с характер с доста критически рефлекс, включително и към избора на собствения си директор. Как чувстваш за себе си възможността за завръщане в БНР, защото ти си минал от там, но после имаш друг дълъг професионален маршрут на други места и в други роли, които водят до наслоение, до промяна в отношение и т.н.? Сега това завръщане как го очакваш, като радостно, лесно и смяташ ли че могат да възникнат трудности, при опита да увлечеш хората да извършат тези промени които предстоят. Още повече, че първо ще се завърнеш, а после ще вземеш „мерките на радостта”. Ако те изберем за генерален директор.”

Радослав Янкулов: „Тъй като първият въпрос беше за радостта веднага мога да отговоря, ще купя 1 400 романа на Томазо Кампанела „Градът на слънцето”, ще им раздам на хората да прочетат и те ще се зарадват страшно. Не. Но това не може да стане по този начин с една книга. Направих грешка, че наистина възрожденски казах радост от работата, обаче на мен ми се иска да е така. Радост може да има тогава когато човека има чувството, че върши нещо смислено, когато върши нещо, заради което получава достойно възнаграждение и тогава, когато обстановката в която върши това нещо е такава, че го импулсира и стимулира да не иска да си тръгва. Там нали имаше някакъв лаф, вече не помня, какво е щастие с радост да отиваш на работа, а не знам за завръщането в къщи вече не помня какво беше, но с радост да отиваш на работа. Това е едното. Доверие – 100 дни толеранс. Доверие от кого искам? Доверие и толеранс искам от хората, които работят в радиото. СЕМ ако ми даде доверие, тогава ще мога да поискам доверие и от хората. Доверие за това, че не пристъпвам прага на радиото за някакъв реванш, опазил ме Господ, дори нямам идея. Не пристъпвам прага на радиото за да блесна в някаква светлина непозната до сега на хората и от това опазил ме Господ и доверие, че няма да легна на мекия диван и да започна да разлиствам календара за да мине тригодишния мандат. Което означава, че това доверие трябва да се дължи или аз да направя така, че да се дължи и след стотте дни когато се е наложило или е станало така поради обстоятелства сериозни нещо да се отреже. Да отрязал го е не защото иска да се прави на хирург, а защото знае или е стигнал до извода, че това трябва да се махне или нещо трябва да се заглади не че иска да се прави на скулптор, аз защото така ще изглежда по-добре и по-хубаво. Ето от тези хора искам доверие. Имаше още един въпрос, но така мога да отговоря, че ще кажете, че съм мегаломан.”

Мария Стоянова: „Хайде, Вие кажете, пък ние ще решим.”

Радослав Янкулов: „Г-н Лозанов ме попита, защо се връщам, искам да се върна в радиото.”

Анюта Асенова: „Да и мен ме изкушаваше този въпрос.”

Радослав Янкулов: „Защото това, защото онова, защото това? Защото съм прочел на времето една мисъл на Гьоте и тя много ми харесва и ми се иска, много ми се иска да е близка до мен и тя звучи така „Че все не мога да привърша това ме кара да раста” не знам дали отговорих правилно на въпроса.”

Георги Лозанов: „Поетично мотивационно писмо. Колеги имате думата за въпроси.”

Лили Маринкова (журналист): „Аз съм малко подозрителна, че си остава толкова весел човек с течение на времето...”

Радослав Янкулов: „Тука не се излагай с тази констатация.”

Лили Маринкова (журналист): „За мен е много важно това различие между частните медии, тяхната забързаност и до голяма степен жизнерадостност и това което излъчва „Хоризонт”. Действително то не е така, но трябва ли да бъде друго? Къде е златното сечение в това различие между излъчването на една медия, която е комерсиална тип, облъчва по-малко хора и може да си позволи да бъде дори лекомислена. Та къде е златното сечение между това излъчване на лекомислието и на едни прекалено обозрителни анализи които вървят по „Хоризонт”. Как да се промени? И също така много голям проблем няма истинска пипълметрия за радиото ...”

Радослав Янкулов: „Не чух Лили, прощавай.”

Лили Маринкова (журналист): „...няма измерване на аудиторията реално, няма истинска пипълметрия за радиото. Ти казваш действително то е абонирано да е номер едно заради пистата в която се състезава и заради самото автоматично положение. Как да се промени да има истинско измерване на аудиторията?”

Радослав Янкулов: „Как да биде измерена аудиторията истински не мога да ти кажа.”

Лили Маринкова (журналист): „Защото сваляш една рубрика и казваш тук ще стои „Х” който е много добре, но как ще го докажеш?”

Радослав Янкулов: „Измерванията и тези анализи ги правят други хора имат методи ти виждаш тука около изборите, около това, с тези социологически агенции и други подобни, какви воини бяха какви водевили на други места и т.н., не мога да ти кажа, но може да се опита. Значи на един професионалист чувството няма да му говори в цифри 48% пазарен дял или не знам си колко, но чувството дали една програма или едно предаване се слуша или не се слуша толкова колкото трябва. Аз разчитам на такива хора, разчитам на такива хора. Както не мога да отговоря на въпроса ти къде е знатното сечение. Ако знаех къде е златното сечение сигурно нямаше да съм тука вече щях да съм написал две-три или не знам една книга дебела, нали и да дам по някакъв друг начин акъл. Лили, може би, може би има златно сечение а може би сме орисани да го търсим цял, цял живот. Но знам само, че ведрината, намигването, свежестта дори, която много често се долавя в програмите на частните малки радиостанции, просто трябва да имат своето място в нашата голяма „Хоризонт” или „Христо Ботев” или някоя друга, айде да кажем „Хоризонт”, защото за нея говорим и тя се доближава най-много до така естеството на тези частните радиостанции с динамика, дори с теми. Знаем, че трябва да има повече ведрина, повече човешчина, повече топлина, ама не вечер край огнището, в нещата които ги правим всеки ден имат най-различна форма, ама и знам, че има хора които могат да помогнат или хайде, които могат да ми помогнат да търсим златното сечение, да търсим усмивката или там намигването на и т.н.”

Георги Лозанов: „Бих искал да допълня въпроса на Лили Маринкова, защото ми се струва много важен, а и около това, като човек, които е създател на частни радиопрограми. Не ти ли се струва, че капиталът на БНР на програма „Хоризонт” и „Христо Ботев” е в разликата в звученето им спрямо звученето на частните медии и

обратно, трябва в това отношение да има някаква корекция, някакъв тип приближаване на звученето на „Хоризонт“ до това на частните програми, които Лили Маринкова дори нарече лекомислени.”

Радослав Янкулов: „Най-добре според мен и едните и другите да вървят в такава посока, че някъде да се срещнат там където Лиликаза, ще бъде златното сечение. Това не може да стане. За съжаление струва ми се, че тонът на малките на частните радиостанции олекна леко, олекна, дано да не засягам тука някой който е пряко свързан. Както ми се струва, че тонът на нашия „Хоризонт“ като, че ли е по строгичък по монотонен, по... хей поле широко и т.н. От това трябва да се събудим, от това просто трябва да се събудим...”

Георги Лозанов: „Т.е. звученето трябва да се приближава.”

Радослав Янкулов: „Да и ако не можем, защото не зависи толкова от нас да променяме начина на звучене на частните радиостанции, това което е в години и това което е актуално и това което е полезно и това което трябва да стане с програма „Хоризонт“ трябва да го направи независимо от това как се нарича. Дали копиране на „N-Joy“ примерно или пък повторение на емисиите на „Дарик“ и т.н.

Георги Лозанов: „Други въпроси, колеги, имате ли към кандидата г-н Янкулов за тригодишен мандат за генерален директор на БНР, който ще започне на 29 май 2013г. Казвам мандата на новия генерален директор.”

Велислава Антонова – журналист в „Капитал“: „Готов ли сте г-н Янкулов да изработите система от критерии за да направите промяна в звученето на програмите на Националното радио? Защото мисля че така е по коректно да бъде поставен въпросът: система от критерии по която да бъде преодоляна и мудността и всички други неща? Както казахте хей поле широко, както казахте по така тромаво сериозно звучене. Готов ли сте ако се наложи да направите промяна в гласовете на ефира, да свалите един за сметка на друг, по какъв критерии ще го направите. Въпросът на Лили беше много съществен, ако няма таблица с рейтинги как ще кажете, че свалям ...”

Радослав Янкулов: „На практика таблицата с рейтинги се оказва единствения критерии, обаче той е страшно удобен в същото време за този който иска да не се задълбочава чак толкова или не е измислено не знам или не иска да измисли друг начин, защото вади листа и казва ти имаш рейтинг 3 и ако до края на месеца или до края на другия месец рейтинга не ти е станал 13 значи звучиш мудро, остаряло изчезвай....

Велислава Антонова – журналист в „Капитал“: „Аз за това Ви казвам, система от критерии.”

Радослав Янкулов: „Да, да.”

Велислава Антонова – журналист в „Капитал“: „Не само един, но достатъчно тежък,

Радослав Янкулов: „Нямам в момента система от критерии за оценка или там как го нарекохте нямам.”

Велислава Антонова – журналист в „Капитал“: „Не, аз ви попитах дали сте готов да подготвите.”

Радослав Янкулов: „Но съм сигурен, че такава може да бъде създадена, не казвам аз ще я създам, защото може да не съм в състояние, но ще бъда и съм в състояние да намеря хората, с които да направим екипа или от които да стане отбора, който може да създаде такава система за критерии. Има ли критерии за една журналистическа статия във вестника?”

Велислава Антонова – журналист в „Капитал“: „Има разбира се.”

Радослав Янкулов: „По какъв начин се измерва?”

Велислава Антонова – журналист в „Капитал“: „Има стандарт“

Радослав Янкулов: „И в радиото има стандарт – 3 минути и след третата минута вече рязко спада чуваемостта и т.н.“

Мария Стоянова: „В печатните медии е по-лесно, защото те качват съдържание в интернет и по броя на кликанията може да се разбере, колко често е четена една статия, докато в радиото с аудиофайловете това е по-трудно.“

Радослав Янкулов: „Тука ме подсещате, тука може да се използва веднага интернета, да се създадат условия с които пак чрез кликания или не знам точно по какъв начин, да стане ясно това нещо, което звучи кой го слуша, как го слуша и какво мисли когато го слуша. Може да се измисли. Добре обещавам да измисля.“

Гост: „Аз имам една препоръка. Сайта на БНР е доста време за да се направи, казвам го защото имах известен принос в началото около това нещо. Това според мен е един доста успешен проект, но там липсва обратната комуникация със слушателите ...“

Радослав Янкулов: „Там според мен няма и форум ...“

Гост: „Искам да кажа че това е нещо реално, което на първо време може да се направи и да се види всеки един модул в програмата и всяка една програма как седи в общественото пространство или слушателския интерес. Така, че на първо място може това да се направи. Иначе по отношение на пипълметрията е доказано, че няма как да замери обективно и който си плаща той поръчва музиката, но във всички случаи изследвания социологически чрез фокус групи могат да дадат доста ясна картина за всеки един програмен продукт или всяко едно предаване, всяко едно предаване. Мисля че това са няколко стъпки които давам като препоръка.“

Георги Лозанов: „Очевидно обаче не става дума само за начинът за мерене на рейтинг, а за друга по-разширена система от критерии, защото рейтинга макар и важен, е само един елемент. Дали ще го мерим чрез социологически проучвания или чрез интернет. Освен това в обществените медии е много важно ясен адресат, ясен фокус, именно по отношение на него трябва да се измерва ефекта, защото обществената медия е медия за всички т.е. тя трябва да е насочена към различни аудитории и да се анализира комуникацията в границите на тази насоченост, но това е теоретичен разговор. Аз имах чувството, че въпросът беше за това дали си готов, ако станеш директор, да вървиш към някакво обновление на гласовете и звученето в радиото, защото обикновено се казва БНР е стара къща и това създава чувството, че всичко каквото е било така трябва да си остане. Покрай теб започва един разговор, дали пък тази стара къща не е време да се обновява?“

Радослав Янкулов: „Обновлението на звученето може да започне и аз дори съм се замислил за това може казвам да започне от промяна на сигналите или от промяна на т.нар. опаковка, която съществува в програмите на радиото, нещо подобно е направено в „Хоризонт“, в „Христо Ботев“, нещо подобно мисля, че е направено или е в процес на правена в регионалните радиостанции. Само, че съм притеснен, защото тази нова опаковка беше направен твърде скоро, нали Лили?“

Лили Маринкова: „Моята идея е, че тези стереотипи трябва бързо да се въртят, защото това е много натрапчиво на деня”

Радослав Янкулов: „Иначе това е единственото ми притеснение. Иначе със страхотен ентузиазъм бих се заел с тази задача...“

Лили Маринкова: „...променена е преди 5-6 години...“

Георги Лозанов: „До опаковката ли ще се сведе работата?“

Радослав Янкулов: „Не, не, не опаковката е един от елементите, защото тя в доста сериозен процент дава представа за звученето. хората, конкурси, състезания по между

си и нови гласове. Аз знам, че е много приятно да влезеш в хлебарницата след 15 години и като кажеш един хляб: „А този глас ми е познат” много е приятно, но е приятно за гласа, а не е приятно за мястото където е звучал преди това.”

Георги Лозанов: „Да завършим тук, защото изтече времето. Благодаря на всички. Изслушването на следващия кандидат ще бъде от 13.30ч. ”

Изслушване на кандидата Николай Ангелов.

Георги Лозанов: „Уважаеми колеги влизаме в третото за деня изслушване за генерален директор на БНР за предстоящия тригодишен мандат, съгласно ЗРТ, който трябва да започне от 29 май 2013г. Сега пред нас е г-н Николай Ангелов, с когото мисля, че не за пръв път се виждаме. Според процедурата, която сме приели, той ще има първо, половин час, за да изложи своите виждания, това е максималното време, а после в рамките до един час, ако има въпроси може да ги зададете на кандидата. Заповядайте!”

Николай Ангелов: „Благодаря г-н Лозанов! Аз още в началото искам да кажа, че ще бъде максимално кратък, както спомена един от политиците днес в парламента при неговото конституиране, мандатът се дава до 7 дни, но не за седем, но е задължително до 7. Може и 5 минути. Искам веднага да кажа, че по моето CV трябва няколко допълнение да направя, защото едно сухо CV не изчерпва онова което стои, като житейски факти зад него. С няколко думи целият ми живот е минал в журналистиката. Аз винаги съм смятал че журналистиката не е поминък, а мисия и кауза. От както се помня мисля така и живея с тази истина. Работил съм във вестник „Пиринско дело”, който вестник, едно време беше преди 30 г., беше един от водещите в страната в Благоевград около 6 или 7 след това при новото териториално делене т.нар. юлски пленум 1987 имаше ново деление и вестникът се сви, бих казал дори смачка и беше заменено от „Априлско дело”, който започна да излиза в София. Аз започнах работа след конкурс в радио Благоевград, 4 г. бях редактор в радиото след това на два пъти по 5 годишни мандати директор на радиото. Работил съм и като изпълнителен директор в обединението на кабелните оператори за югозападна България тогава ОКО мисля, че и сега съществува т.е. всички видове медии са ми познати и смея да кажа, че познавам добре процеса на журналистиката в България. Понеже по формата в БНР е направено всичко за тези години, от както то съществува правени са всякакви промени – структурни, управленски по звена. Смята, че по-добре да се говори върху съдържателната част и аз искам да се спра в това кратко резюме на журналистиката и на журналистическия труд. За мен ефира на БНР е двупосочен, той както резултативна величина с труда, които стои зад него до ефир, така и от ефира нещата се връщат обратно, до изпълнителите до журналистите, и могат съвсем спокойно да показват, какво е състоянието, каква е температурата, какво е желанието, каква е мотивацията на журналистите. От опит зная, че истините за истинската журналистиката, за журналистическия труд, като продукт стават най-ясни при едно темпово ежедневно бих казала дори ежечасно и в този смисъл не познавам длъжностните характеристики в БНР, в последните няколко години, но смятам като слушам какъв е продукта и какъв е резултатът в ефирните на единайсетте програми, смятам, че длъжностните характеристики на журналистите не се спазват не се изпълват със съдържание и това личи от продукта, който се показва в ефир. Според мен журналистиката е ежедневен труд, дори ежечасен и всяко пускане, всяка почивка, всяка пауза влияе пряко върху самочувствието на журналиста, върху неговата биография върху резултатите на това което прави и в крайна сметка върху медията. В

Благоевград имаше една създадена практика и след нейното реализиране в продължение на години се постигнаха най-добрите резултати като рейтинги, като слушаемост на радио „Благоевград“. Защо? Защото всеки ден всеки журналист беше ангажиран в някакво качество, дали репортер, дали водещ на програма дали дежурен редактор или командировка, но нямаше свободно състояние на ангажиментите т.е. без ангажименти. Защото журналистическият процес, ако не се зарежда ежедневно, ежечасно с резултати от терен или с пряко участие в този процес наречен журналистика, веднага започва да личи или ако не веднага след време, когато вече е късно се вижда, какво е пропуснато и какво не достига. С други думи планирането на програмите е нужно да се прави ежедневно, да се следи за реализацията на това, което е планирано, да има обратна връзка с дежурен наблюдател и във всеки един момент журналистите да занаят, какво се излъчва, колегите какво са свършили от другите програми, за да има и у него общ поглед върху това което е направено, това което предстои и това което в момента се работи. Много често в ефира на БНР се е създавало усещането за ритуална журналистика, за журналистика която едва ли не се развира от само себе си за която не е положен труд, която върви след събитията, която не е актуална, която може да се излъчи както днес така и след една седмица със същия успех. Това е и в това се корени доказателството, защо публицистиката, ярката журналистика, формата журналистиката много рядко присъства в ефира, защото този който би посегнал към острото перо няма самочувствието на човек, който знае нещата от мястото на събитието, гледа ги от дистанция, не е вътре в случката, няма го там. Не рядко в ефира на радиото в БНР се предлагат теми, които вече са минали по вестниците и това по никакъв начин не може да обясни природата на радиото да я защити и да поддържа характеристиката че радиото е медия, която пази рефлексии поради своята природа е на първо място, винаги е преди всички. Това се забелязва все по рядко. С други думи броя на журналистите, които работят в БНР, дали е голям или малък не бих искал да определям, но оптималния брой е този, който ще остане след като ежедневното натоварване контрола, самоконтрола, колегиалността, излъчените критерии които са от вътре без администриране. Всички с този по-учестен ритъм на работа би могъл да ни даде възможност да разберем кой е за тази професия и кой не. И тогава по естествен път според мен може да се помисли за това бюджетите ограничени ли са или са достатъчни при намален брой хора издържали на темпото и на ритъма. Българското национално радио работи в жестока конкурентна среда и е крайно време да се раздели с идеята, че трябва да се търси работа за хората, че бройката на щатното разписание е свещена крава и че не трябва да се пипа има един стар като радиото израз, че никой не е напуснал БНР с молба за напускане. Напусканията са или с уволнения или с пенсиониране или не дай боже с летален изход. Почти не са познати доброволни напускания, по волята на служителите. За мен това е най-важното журналистическият труд, начинът по който се създава продуктът, квалификацията на журналистите, начинът по който те кореспондират, пътуванията на терен, все по-малко се пътува. Не знам дали ще бъде напълно прав ако кажа, че седалищата на радиостанциите регионалните и тука трите в София са обичайните адреси на пребиваване и много хора не напускат и градовете в които работят няма ги по районите, няма ги по селата, няма ги по малките градчета, губи се усещането на пряк контакт с аудиторията и така не може да се стигне до истинската журналистика и постепенно фактите от живота се нагаждат със собствения миоглед, със собствената теза предпоставена от съответния водещ. Още веднъж искам да кажа, че няколко промени трябва да се предприемат основно в тази насока радиото съществува заради

журналистическия продукт, той е най-важен всичко останало е втори и трети план и колегията доказана своята виталност и своето можене. Трябва отново да преразгледа това, което се случва последните години, начинът по който се работи и да се отиде на много по интензивна работа на журналистите и тази т.нар. бързо разваляща се продукция трябва просто да се съхранява, да се бере всеки ден, да събира и да не се върви след събитията. Това на кратко исках да ви кажа и смятам че това е най-важното.”

Георги Лозанов: „Благодаря ви г-н Ангелов? На практика Вие правите анализ на журналистиката в БНР, но дали напълно ще се съгласят с него слушателите, така да се каже тези, които стоят в залата. Мисля, че щеше да спечели този анализ повече, ако не беше общ а стигаше до конкретни проблеми, фигури, ситуации в радиото, защото така малко се разходихме в сферата на високото морализаторство. Така или иначе, Вие можете да направите и по конкретни уточнения в диалог с членовете на Съвета, ако имат въпроси към вас или с журналистите.”

Николай Ангелов: „Аз споменах всички които сме се събрали тук смятам, че сме слушатели на БНР и всеки знае.”

Георги Лозанов: „Предполагам, че има разлики и в поведението на отделни журналисти и на програми, аз иначе приемам това което казвате, но беше доста безадресно. Някой има ли въпроси?”

Анна Хаджиева: „Моят въпрос съдържа цитат от Вашата концепция: Обезличаващата липса във висока журналистика в общественият радио ефир, отчайващо редки образци на задълбочена публицистика рисуват един разфокусиран колектив портрет и в аванс дискредитират и най-благородните намерения. Малко по-надолу казвате: В ефира е пълно с титуляри отегчени дори от себе си, критериите за оценяването на журналистическият труд би трябвало да се вътре в съсловието, самопознанието и самооценката не са само думи, а реални предпоставки за съхранение на запазената марка. Спомням си че този патос този тон съществуваше във Вашата концепция и преди три години спомням си, че точно говорихме и за разминаване на оценка и самооценка затова въпросът ми е съвсем конкретен. Как ще оценявате журналистическият труд и в каква йерархична зависимост и по какви критерии? Освен това конкурси за ръководните постове, тука виждам Вашата схема където също е приложена Вашата концепция, схемата която ни раздадохте преди малко. Предвиждате ли конкурси за ръководните постове, както и за ръководителите и РРС, защото Вие сте бил такъв?”

Николай Ангелов: „Отзад напред ще започна. Разбира се, че конкурсите трябва да са водещо начало, защото това би дало възможност да се пробват, както хора отвътре така и отвън и единственият начин да се постигне обективна преценка е конкурсът. Друг е въпросът, че конкурса трябва да бъде добре огледан и въобще процедурата в него да бъде прецизирана максимално за да може да се стигне до най-верният избор. Да. Отговорът който бих дал е да, конкурсното начало е водещо. А що се отнася до този критерии, които трябва да се съдържа вътре в гилдията вътре в съсловието, той не съществува, ако не е налице в съсловието, аз не знам от къде би дошла оценката. Кога съсловието може да прецени, че се е справило с задачата, която само си е поставило и въобще критериите за това, какво е добра висока журналистика според мен са на дневен ред всеки ден на журналистите.”

Анна Хаджиева: „Но очевидно не са толкова очевидни, за да имате такъв анализ на работата на колегите и това се счита, а и публиката счита „Хоризонт” за лидер.”

Николай Ангелов: „Защото съпротивата е голяма, когато няма посока, която да се изпълнява от ръководството и да се ...”

Анна Хаджиева: „... за това ви питам. Какви са критериите? Каква е системата на оценяване? В каква йерархична зависимост? По какви критерии?”

Николай Ангелов: „Самото съсловие носи кратерите в себе си, когато някой не се справя, когато някой не иска да върши своята работа, така както трябва той би трябвало да си отиде. Не виждам друг начин.”

Георги Лозанов: „Нека аз да продължа този въпрос съвсем за малко. Защото такава крайно негативна оценка се разминава общо взето с обществената оценка на БНР, което дори в ситуация на медийна криза, в която пребиваваме от известно време, именно като журналистически продукт е балансирано с достатъчна информационна стабилност. Има ли някакви позитивни образци в него, не намирате ли? Казвате, че е имало макар и много редки, аз това исках да чуя не само негативните, но и позитивните характеристики и фигури в журналистиката на БНР според Вас, за да може това говорене да състави критерии за да разберем в каква посока виждате дефектите и обратното в каква посока виждате защитата на стандартите.”

Николай Ангелов: „Аз не смятам, че оценката ми е крайно негативна. Говоря за това което е необходимо да се направи.”

Георги Лозанов: „Ясно, критическата оценка трябва да се направи, но да кажем, кое ви се струва като добър стандарт, добра практика в журналистиката в БНР? За да видим от каква гледна точка оценяваме другото, като по слабо.”

Николай Ангелов: „Според мен интегралният модул, който се направи последните няколко години „Хоризонт плюс седем” е добър образец, там има обща тема и от това, кой как я защитава се разбира, кой каква работа е свършил, в понеделник вечер. „12+3” също е стар доказал своето право на живот модул, който има своето място. Но аз говоря по-скоро за пътя който всеки журналист си представя, че трябва да извърви или върви по него или не. Това имам предвид. И според мен това личи много в ефира, не всички журналисти се стремят към ефира и това продължава с години. Има хора, които нито имат нужда, нито имат желание да са журналисти с познат глас, с познато име. Мисля, че това е пагубно за журналиста като субект, като самочувствие.”

Мария Стоянова: „Изкушавам се да се включа и аз. Извинявайте, дано да не Ви прекъсвам, просто използвам, че се постави тази тема. Колко журналистически професии познавате и различавате?”

Николай Ангелов: „Журналист е една журналистическа професия.”

Мария Стоянова: „В журналистиката, колко отделни професии има или длъжности, позиции? Знаете ли, какво имам предвид? Има например редактори, които не непременно трябва да са в ефир, не непременно трябва да им звучи гласът, но те също са журналисти. Позволих си да се включа само с тази вметка.”

Николай Ангелов: „Това е така, но бавно и неотменно това изпразва от съдържание според мен самочувствието, оправданото самочувствие на журналиста. Аз смятам, че журналистът трябва да се стреми към висока степен на универсалност и специализацията особено в традициите на Българското национално радио не води до добри резултати.”

Мария Стоянова: „Т.е. това е заявка от Ваша страна, ако станете генерален директор на националното радио да универсализирате на...”

Николай Ангелов: „Смятам, че това е задължителна характеристика.”

Мария Стоянова: „...творческият екип?”

Николай Ангелов: „Аз така смятам доказано от опита ми.....”

София Владимирова: „Добре, къде е личният избор тогава?“

Николай Ангелов: „...който беше в радио „Благоевград“. Тази специализация води до достатъчно, аз съм го споменал в концепцията или тя е фатална за журналистиката според мен.“

София Владимирова: „Може ли аз да попитам, къде е личният избор тогава, дали да бъдем пред микрофон, да бъдем редактори и как и къде да вършим работата си?“

Николай Ангелов: „Личният избор е в това което той би доказал всеки ден с работата си, то това е личен избор.“

София Владимирова: „Т.е. това може да се случи само и единствено в ефир?“

Николай Ангелов: „Не, не, не съм казал само и единствено в ефир, но реализацията на процеса не може да бъде цял живот, да останеш на един от детайлите на един от фрагментите на целия този процес. Има хора които работят на микрофон. Все по-малко и все по-рядко са публицисти, говоря за БНР, все по-рядко се открояват ярки позиции по злободневни теми, по-актуални теми, все по-рядко. Това е резултат от начина по който се парцелира радиото, от начина по който се работи в така устойчиви ниши в продължение на години. Че няма движение, че нарочените в едно или друго амплуа си стоят така с години. Според мен това е фатално.“

Мария Стоянова: „Това всъщност казвате и Вие, в цитата който преди малко посочи, колегата Хаджиева: „... сега е пълно с титуляри отегчени дори от себе си...“ и председателя призова за повече конкретност. Може би сега е мястото да кажете кои титуляри имате предвид и това обхваща ли Вашата преценка, или желание, или намерение за съкращение, за освобождаване.“

Николай Ангелов: „Не. Позволете да не споменавам имена, защото това е концепция която е с общ поглед и се е спряла на начина на повода, начинът по който аз виждам...“

Георги Лозанов: „Извинявайте! Може ли да опишете, не чрез име какво значи титуляр в ефир, който е отегчен от себе си?“

Николай Ангелов: „Човек който се появява с години в едно и също предаване, по един и същи начин, в една и съща рубрика.“

Анна Хаджиева: „Г-н Ангелов, аз чудесно Ви разбирам, защото просто хората които излизат от радиото и са стоели дълго в радиото разбират за какво говорите. Леснината с която всеки един водещ може да си подреди програмата когато е на сутрешен блок. Такъв въпрос, този ще набера по телефона, той никога няма да ми откаже има вече такива признаци по които се прави една програма, а не да направиш най-добрия материал и затова просто всички от вас искаме, кажете ни какви критерии ще създадете Вие – устойчиви, принципни, прозрачни. За да можете да покажете на тези които са самодоволни от собствения си труд и стоят и не ги интересуват да направят чудесно интервю 20 мин. каканизат. Ето за тези хора, как ще ги убедите Вие, че те вървят в грешна посока? Когато послушат Вашите съвети, Вашият начин на управление, когато последват и те ще спечелят и програмата, която правят ще спечели. Това е въпросът на всички ни около това въртим.“

Николай Ангелов: „Вие вероятно смятате, че ако нещата останат така всичко е наред. Така ли? Значи това е контра въпросът, който аз бих задал.“

София Владимирова: „Ако бъдат свалени всички титуляри ще бъде ли наред?“

Николай Ангелов: „Не, не аз имам предвид това, че хората които работят с години в една и съща рубрика или в един и същи блок, усядат те започват да граничат със себе си...“

Мария Стоянова: „Това е въпросът на г-жа Хаджиева. По какъв критерии Вие ще преценявате, как ще оценявате?“

Николай Ангелов: „Всеки трябва да опита. Значи, ако не се опита, не му е дадена възможност.”

Мария Стоянова: „Т.е. ротация.”

Николай Ангелов: „Разбира се. Давам ви един пример, защото виждам, че се затруднявате да ме разберете или аз не мога да обясня. Значи предаване за политика в радио „Благоевград” – „Събития и личности”, което е фокусът за седмицата в него вървят особено се следи кой се явява какъв е баланса и т.н. в един момент аз предложих и екипът, които е в сутрешните блокове в радио „Благоевград” се съгласи, водещите на политическото предаване да бъдат на ротационен принцип. Тогава веднага пада напрежението за хората които политици, които смятаха, че някой от журналистите е обременен от това, че как да го кажа....”

Мария Стоянова: „...пристрастен”

Николай Ангелов: „...пристрастен. Значи в ефира има десетки стотици примери, в които журналистите са се опитвали да осребрят микрофона по някакъв начин да осребрят своите политически тежнениа или ангажименти. Всичко това отпадна, това се реши по този начин. И това което говоря пред вас е само от опит.”

Георги Лозанов: „Виждам, че Вие, Вашите основни разбирания и тежест в концепцията е около журналистиката”

Николай Ангелов: „ Смятам, че това е най-важното.”

Георги Лозанов: „... но мислите ли, че позицията на генералния директор е позицията, която трябва да решава тона и развитието на журналистиката? Във връзка с ангажимента на обществените медии да има разделение между административно и програмно управление на медията и това не е ли по-скоро в сферата на програмата на програмния директор. Как виждате в това отношение разделения на властите вътре в радиото?”

Николай Ангелов: „Аз съм далеч от мисълта директор да се намесва и ако ви изглеждам, като човек който лично да се занимава с процеса, не. Затова съм отбелязал в програмната в управленска схема особено място за Програмния съвет. Това са излъчени хора, които се занимават ежедневно не синекурно и така само формално, но се занимават с това и ... Вижте ефирът който ние следим е достатъчно ясен, мисля, че не е необходимо да си кой знае какъв специалист, когато си вече вътре в радиото да видиш дали ефирът е актуален, дали ефирът е модерен, дали продуктът, който се предлага е добър.”

Георги Лозанов: „Други въпроси?”

София Владимирова: „Ще цитирам нещо което сте написали в концепцията си и което нещо не разбирам, как би могло да се случи и изобщо каква е вашата идея: Националното радио ще заеме своето достойно място в българското общество ако е последния между хората и държавата и превърне своя модел на работа – писмената кореспонденция, съдържаща кратко резюме на всичко което е излъчено и е с висок обществен резонанс. Адресирано е до съответната институция и изисква от нейна страна бърз отговор, който своевременно се огласява в същата програмна рубрика.”

Николай Ангелов: „Точно това е част от полезната и положителната практика, която радио „Благоевград” донесе, според мен то това време изключително висок рейтинг. Болезнени теми болни теми журналистите които са работели по темата излъчват предаването и с писмо от тях с кратко резюме на предаването излъчено на еди-кой си дата еди-кой си част изпращат с молба за отговор по поставените проблеми от адресата той връща отговор и ние го огласяваме и това е функцията на един своеобразен медиен

омбудсман и това показва категорични резултати. Тогава когато радиото беше с най-висок рейтинг основно преди всичко се дължеше на това, на тази практика.”

София Владимирова: „Да, но аз мисля, че работата на журналиста е различна от работата на омбудсмана.”

Николай Ангелов: „Моля?”

София Владимирова: „Аз мисля, че работата на журналиста е различна от работата на омбудсмана.”

Николай Ангелов: „Казах, своеобразен, своеобразен защитник на интересите на слушателите, които са и данъкоплатците, в следствие на които данъци се издържа Националното радио, обществената медия. Казвам го от опит.”

Анюта Асенова: „Г-н Ангелов, Вие вече сте излагали своите възгледи, което ми даде основание да направя сравнение на вашата концепция преди три години и концепцията към днешна дата. В същността си не намерих големи различия това означава ли че проблемите които стоят пред радиото, днес са същите както и преди три години т.е. означава ли че радиото изобщо не се е развило последните три години?”

Николай Ангелов: „Не аз казах, че радиото развива своята форма, но съдържанието според мен със него нещата не стоят така. Имено за това смята, че това което преди три години съм казал е актуално и днес. Но повтарям за да не остане някакво усещане, че не сме се разбрали взаимно. Аз смятам, че основното нещо в което трябва да се вложат усилията е журналистическият процес и изработването на журналистическия продукт в една изключително жестока конкурентна среда. Журналистиката за много хора в радиото се разбира, като че ли от само себе си изключително рутинно се прави, все по-често и това, което трябва да бъде журналистиката не стои на вниманието според мен на преобладаващата част от хората, които се наричат журналисти, редактори. Отново повтарям това, което беше от моя опит даде само добри резултати. Нямаше свободно състояние на нищо правене, ако мога така да се изразя. Знаете, че това е изключително тежък проблем в тази медия, в Българското национално радио, когато с дни няма овеществен труд. На практика имаш един или два ангажимента седмично и през останалото време, които извършваш рутинно, които извършваш без да пътуваш, които правиш по силата на на някакъв опит, който е един и същ и не се променя и това личи в качеството на продукта който предлага.”

Георги Лозанов: „Аз мисля че стана ясно Вашата позиция, критическият адрес, като елемент от концепцията. Имате ли някакви въпроси още?”

Мария Стоянова: „Имам още един въпрос, ако мога да добавя. Констатираме, че не само БНР, но по принцип медиите в България са длъжници на своята млада аудитория. Знаете ли, има скептици в медийния свят, не само у нас, но и в останалия свят, които отброяват последните часове на радиото като медия. Като свържем това с факта, че младите хора, до 20 години, тийнейджърите, са особено не заинтересовани от програмите на общественото радио в конкретния случай, как Вие бихте върнали интереса им към медиите? Тук сте изброил идеи като нов подход към учениците и студентите, но ме интересува нещо по-конкретно. Имате ли предвид конкретни предавания, имате ли предвид включване на новите медии като интернет?”

Николай Ангелов: „Разбира се!”

Мария Стоянова: „Ще се радвам да чуя повече.”

Николай Ангелов: „Интернет и онлайн програмите. На младите няма как да им бъде спряно вниманието на БНР. Аз пак казвам, ако не стане по-атраaktivна журналистиката и продуктът, които се произвежда в БНР аз съвсем отгоре посочих, че това може да стане като се идентифицира журналистическия труд, като се изпълни с много по-

голямо съдържание, по-голямо желание за работа. Не виждам как другояче младите могат да се обърнат към Българското национално радио независимо дали са студенти или ученици. Просто за мен това е основното, работа на журналиста и онова, което той иска или не иска да извърши. Според мен това личи директно в ефир.”

Георги Лозанов: „Нека да благодарим на г-н Ангелов, ако няма други въпроси. Аз специално от мое име му благодаря за участието му за втори път в тези конкурси, които водят до публичен дебат, които за мен е важен да се чуят критически гласове отчетливи, които са в полза на развитието на радиото при всички случаи. Благодаря Ви!

Георги Лозанов: „Уважаеми колеги влизаме в четвъртото изслушване за днешния ден от процедурата за избор на генерален директор на Българското национално радио. Кандидатът, който ще се представи пред нас, е г-н Иво Тодорова. Изслушването не е точна дума освен че не е и много красива, защото всъщност само най-напред в границите на половин час, не повече, кандидатът ще представи своите виждания, но след това влиза в диалог - членовете на Съвета за електронни медии и с журналистите и гостите в залата, виждам че има интерес към г-н Тодоров, ще могат да задават своите въпроси. Г-н Тодоров имате думата.”

Иво Тодоров: „Много Ви благодаря г-н Лозанов! Уважаеми дами и господа от Съвета за електронни медии, уважаеми колеги, скъпи приятели аз много се радвам на тази възможност да говоря тук пред всички вас с моите идеи за развитието на Българското национално радио през следващите три години, понеже такъв е мандата на генералният директор на БНР. По стечение на обстоятелствата аз от двадесет и една години работя в радио станции. Някога започнах в частната радиостанция работил съм в „Дарик радио”, „Експрес”, радио „Нет” за съжаление някой от тях вече не съществуват. От шест години водя сутрешен блок в Българското национално радио, програма „Христо Ботев”. Първо беше предаването „Добър ден!”, специализирано аз водех петъчното издание за външна политика. Сега водя сутрешния блок, който се казва „Нашият ден” то обединява две предишни предавания и това е част от една реформа, която беше започната по време на сегашния мандат и на генералния директор и на директора на програма „Христо Ботев” и продуцентите на сутрешната линия. Аз много се радвам, че днес тук събирам мои приятели, които всъщност са работили, виждам мои приятели от радио „Експрес” от Радио „Нет” от БНР виждам мои приятели, които работят в сферата на културата, като голямата българска поетеса Маргарита Петкова, която ме подкрепя много последните години. Аз освен с журналистика се занимавам и с литература. Понякога в свободното си време ношем пиша различни неща стихове, поезия и Маргарита ми е помагала за тези неща които аз пиша да станат книга. И днес по едно време си дадох сметка, че днес много хора поглеждат часовете си ще видят, че е станало 15.00ч. и ще мислят позитивно за мен и ще ме подкрепят по този начин. Аз съм много благодарен на всички, които са тук и на всички, които ме подкрепят от страни. Виждате зад мен едно заглавие, което аз избрах то е: Радиото няма да умре. Интересното е, че когато аз пиша текстове, като литература винаги измислям заглавието и след това самото произведение, защото заглавието е това което те води в разказа. А тук написах концепцията, а след това сложих заглавието, защото си дадох сметка минавайки през всичко това, което съм изложил в няколко страници и то не е всичко и то не е всичко което може да се каже. Радиото няма да умре. Има коментари на западни медийни експерти, които твърдят че е много голяма битката между радиото и интернетта заради навлизането на новите

технологии и възможностите които дава интернет последните години и поради тази причина някои предвиждат грубо казано „смъртта на радиото”, но аз не мисля, че това ще се случи, защото от една страна радиото и телевизията въпреки интернета и възможностите, които без съмнение дава интернет и то огромни възможности са медиите които според медиите, които остават живи медии. Те са не само живи заради това, че има директно излъчване заради своята цветност и многообразие, а защото наистина в тях може да усетиш някакъв дух, нищо лично, според мен за разлика от печата. Затова това, което трябва да се мисли за следващите три години аз съм го изложил в тези няколко думи. Мисля, че трябва да бъдат утвърдени позициите на Българското национално радио, като обществена медия във второто десетилетие на XXI век заложено в основата на технологичните новости. За добро или за лошо според мен този конкурс започна да съвпада с една динамична ситуация в страната. Тя започна всички знаем зимата с едни протести, доведе до предсрочните парламентарни избори, днес пък по стечение на обстоятелствата е заседанието на новия парламент. От друга стара пък днес е страхотен църковен празник Св. „Константин и Елена” и когато започнах да пиша своите разсъждения за развитието на Българското национално радио си дадох сметка, че първото и най-важно нещо според мен е свободата на словото. Защото без да има свобода на словото не може да има изказване на каквито и да било разсъждения. Освен това в такава ситуация, като сегашната, в ситуация на кризи много е важно поведението на медиите и в случая на Българското национално радио, като обществена медия. Аз мисля, че за съжаление в посттоталитарните общества, каквото е нашето има остатъчен страх, което е страх да служиш в полза на някаква власт, която е еднолична и опит да бъдеш послушен, което създава пък автоцензура. Цензурата и автоцензурата пък са едни от най-страшните неща, но според мен автоцензурата е по-страшна от цензурата. За това аз мисля, че откакто работя в Българското национално радио вече шест години, както казах за мое страхотно щастие мисля, че и много колеги могат да го потвърдят това, нито веднъж мога да го заявя не съм се почувствал не свободен, нито веднъж не ми е бил оказван натиск и мисля, че това трябва да продължи и ако аз спечеля вашето благоразположение бих работил за това. Свободата на словото, свободата на изразяването на мнение дава възможност за развитие на обществената мисия на Българското национално радио. Каква трябва да бъде тя? Общо взето, като обществена мисия би трябвало да заключава някаква представа да бъде в полза на обществото, да информира в обществото, да накараш своята аудитория, която в случая е слушателска да бъде мислеща аудитория, а не само приемаща и копиращата това което чуе. Освен това според мен в ситуация на криза на нестабилност на държавата, според мен е важно и ролята на балансър на една медия каквато е БНР. Начинът на говорене начинът на умерено и толерантно говорене без да се създава излишно напрежение, което разбира се, не означава да не се дава възможност на различни страни, дори по някога често противостоящи и то категорично, да изразят това свое мнение. Има много препоръки на различни институции, които са част от Съвета на Европа и структурите на Европейския съюз за това, как трябва да се помага на обществените медии, да се развиват тази свобода на словото да се гарантира това право на гражданите да получават информация и да бъдат част от съответната медия, която според мен се получава в Българското национално радио в програмите, с които в момента аз съм ангажиран. Мисля, че резултатите от рейтингите показват, че през последните години се връща общественото доверие в БНР и аз наистина имам щастието, че след като съм работили в няколко частни радиостанции и някои от тях вече не съществуват, Българското национално радио се оказва една от медиите и то

обществена медия, която дава тази свобода на изява, дава също богатство на програми, дава така наречената от мен говореща журналистика, каквато за съжаление не може да срещнем много в другите радио станции. Знаем, че за добро или за лошо пазарът до голяма част е завоюван от комерсиалните музикални частни радиостанции, където разсъжденията са общо взето в анонса на една песен или на певицата, която ще изпълни тази песен. За рейтингите на Българското национално радио, за възможностите които дават теза реализацията на пазара и за развитието на този пазар ще говорим малко по-късно когато стане дума за финансирането. Защото според мен, защото там има потенциал и не достатъчно оползотворено това, което Българското национално радио завоюва като пазарен дял. Но за това наистина малко по-късно. Аз наистина си мисля, че тази обществена роля за която говор има и вещественно доказателство наистина новите технологии, възможностите на интернет и социалните мрежи ни дават възможност да имаме секундна, моментна комуникация със слушателите на съответните програми, не само чрез директните телефони. Даже интернет е безплатна медия, безплатен начин за комуникация с медията, защото ти плащаш някаква такса за едно телефонно обаждане на цената на един градски, разговорът го заплащаш за да направиш едно такова обаждане. Благодарение на социалните мрежи и на т. нар. социални медии се осъществява един много важен контакт, директният контакт с аудиторията, който ти дава посока на това къде да вървиш, посока за нови разсъждения, дава ти нови идеи, както и нещо друго много важно – слушателските теми. Тук са мои колеги от сутрешния блок на „Христо Ботев” с които работя, аз винаги съм се радвал, когато в предаването което аз водя има някаква история развита от слушателски сигнал. Ние сме направили проучване, проверили сме различни гледни точки или някаква моментна ситуация, или възможност за решение на проблема. Мисля, че слушателите това много го ценят. Това означава, че ти не си просто един човек от едната страна на микрофона, който им говори и си мисли, че може би в някакъв смисъл е повече от тях това означава, че ти оценяваш тяхната съпричастност към твоята програма, че си съпричастен към техните проблеми. Аз може би говорих без да пусна тези слайдове, които съм направил, това е за свободата на словото, страхът, цензурата и автоцензурата, които рефлектират според мен в медиите. Между другото нищо лично, но ми се струва, че у по възрастното поколение като, че ли има в по-голяма степен остатъчен страх и мисля, че трябва да се работи за това тези хора да не дадат, да не предадат на по-младите този страх. Иначе що се отнася до обществената медия, радостно е че доверието към БНР бележи ръст през последните години, а има нещо много друго важно това е социалната роля на медията и специално на БНР, която е много важна организираща и мобилизираща в по-малките населени места особено в райони, които са икономически изостанали, като например Северозападната част на страната. Благодарение на радиото хората могат да се обединят в някакви общности, според мен, които да им помогнат да решават конкретните проблеми по места. Могат да им помогнат да се организират за намирането на работа, за започването на едни проекти и наистина радиото е такъв медиатор. Втората ми глава е Организация и управление на Българското национално радио. Мисля, че структурата на Българското национално радио и работата на отделните звена, че е добре ясно обособена, като едно много важно условие според мен е доброто взаимодействие и партниране между генералния директор и управителния съвет. За съжаление мисля, че в двете обществени медии в последните години сме виждали и проблеми в работата на медията като цяло заради не достатъчно разбиране и единомислие между генералния директор и управителния съвет. Както и

отделните звена, като изпълнителен директор, директорите на програмите „Христо Ботев“, „Хоризонт“ разбира се и на другите звена, регионалните радиостанции. Малко по-късно ще стане дума за новия интересен според мен проект – интернет радиото „Бинар“. Мисля, че има много възможности, а в момента е в застой за това според мен най-важното в работата на управителния съвет, програмния съвет и съвета на директорите е да има тези елементи сътрудничество, екипност и единодействие, те не са самоцел, целта е добруването на медията. Ако няма единомислие и ако няма екипност в действията мисля, че няма да може да се работи за доброто на хората които работят в тази медия и за доброто на медията като цяло. Хубаво е че в сега изградените програми и начини на действие е наложен продуцентския принцип. Той дава възможност на хора, които са част от екипите да ръководят отделните програми и от друга страна да взаимодействат със своите колеги, които са продуценти на други звена, това според мен предполага по-голяма гъвкавост и по-добра вътрешна комуникация между отделните звена, между отделните продуценти на програмите. Третата ми глава е Програмно развитие на Българското национално радио. Между другото когато писах този текст може би не съм знаел всичко и сигурно и сега не знам всичко и не мисля, че някой знае всичко. Но аз мисля пък че съм от хората които е важно да знаят къде да намерят това което търсят и благодарение на мои приятели, колеги които работят в БНР и навън дискутирайки моето намерение да се кандидатирам и сега възможността да се явя тук и научих много повече неща и разбрах за много повече проблеми. Сага ще говоря за това какво може да се направи в програмите на БНР, като мисля да започна от това, че една от важните черти на БНР като обществена медия и като медия доказала се през годините е информационната политика – новините. За съжаление обаче според мен в последните години липсват собствените новини. Това между другото това е много лоша черта за всички т.нар. електронни медии за съжаление някак се случи така, че пирамидата или кълбото се обърна. Много често радиото и телевизията върви след публикации в печата, много често си правиш темите след публикации във вестниците. Вместо радиото което е най-живата, най-динамичната, най- оперативната медия, то трябва да ражда новините и аз мисля че трябва да се работи в тази посока. Българското национално радио да има свои собствени силни новини и то наистина новини, които не търпят оспорване, не са въпрос на спекулации или на някаква манипулация. Сложих това заглавие, както стана дума „Радиото няма да умре“ разбира се, заради навлизащата конкуренция на интернет. Тя е неоспорима и за това трябва се мисли така че да се работи по проекти по т.нар. крос медия – обединяването на радиото, на интернет и може би според мен и телевизия в едно, което по никакъв начин не пречи на традиционните сега радио и телевизия. Българското национално радио според мен има, поне според социологическите проучвания една вярна аудитория, аз я слагам в кавички, защото според мен тази вярна аудитория според мен не бива да бъде приемана, като даденост веднъж да винаги. Това не са хора, които са ти верни непременно като слушатели. Това са хора, които трябва да бъдат печелени с програмата която правиш всеки ден. И нещо много друго важно, което е важно и за развитието и финансирането на Българското национално радио спечелването на аудиторията 20+. На младите хора. Аз имам много приятели млади хора и винаги съм се радвал, че имам възможност да работя с млади хора. Някога преди 20 години аз съм бил млад човек и знам колко е важно да има някой до теб, който да ти даде възможност да се изявиш, който да ти даде съвет, който ти е полезен, става въпрос не само за младите хора, които работят в екипите които ние в момента, аз имам възможност да работя, има млади хора, някои от

тях са тук. Става въпрос и за младите хора от другата страна, защото технологиите ни дават възможност радиото да бъде слушано навсякъде чрез мобилните телефони, смартфоните, таблетите, разбира се по традиционния начин, за това как онлайн евентуално може да се подобри, ще говорим малко по-късно. Тези млади хора не са само хора, които слушат радио в което има актуални хитове. Те биха слушали и друго стига разбира се, първо, да научат за съжаление това е вярно. Първо, да научат, че съществува такова място. Второ, ти да ги спечелиш. Може би е малко грешно да се парцелира и профилира програмата непременно да има предавания за млади хора, предавания за пънк музика, предавания за хора с увреждания, това според мен е малко дискриминационно дори за някои групи. Цялостното звучен, цялостното представяне на програмата трябва да бъде в полза на всички тези хора, без значение дали са на 21 години, дали са хора с увреждания, дали имат някакви специализирани музикални вкусове. Според мен основното предизвикателство пред БНР не е дигитализацията, а това ние които работим в радиото да представяме качествени интересни програми, които да печелят аудиторията. Общозвестна е структурата на Българското национално радио, програмите, и възможностите, които дават последните години да се разкриват нови регионални радиостанции. Радио „Шумен” миналият месец навърши 40 години от своето създаване. Този месец беше отбелязана първата годишнина на най-новата регионална радиостанция в Бургас, която между другото много добре се позиционира на местния пазар. Това е осмата регионалната радиостанция, като през последните (кашля извинявам се) която последните години има още две такива, всъщност тя е третата през последните години - във Видин и в София. Малко по-късно може би ще стане дума за радио „Българи” и за радио „Бинар”, може и сега всъщност да говорим. Радио „Бинар” е един много интересен интернет проект. Той дава възможност да съчетават радио, телевизия и интернет като платформа чрез която можеш да тиражираш своя проект. Там съществуват отделни стриймове например има интересен стрийм за българска музика, където един музикален редактор, аз съм го видял това и го оценявам, оценявам труда на хората, прави си усилието (извинявам се) почти всеки ден да качва определена музика която той подбира, освен това един процес, който малко по-късно ще засегна в детайли е дигитализацията на музикалния архив, включително дигитализацията стари записи и то българска музика. До колкото знам един редактор в последната година 1 400 песни е качил по този начин. Погледнато по един начин 1 400 песни не е много, но това е много труд, защото от лента, където процесът тече 1:1 времево, трябва да се прехвърли на електронен носител, освен това не е само то, трябва да се обработи, да се изчистят страничните шумове, да се направи опис и т.н. и разбира се, да се спазват всички авторски права, защото това е начин на излъчване на музика, дори и през този интернетът проект. За съжаление хора които работят в радио „Бинар” споделят с мен последните няколко седмици, че това е един проект който в момента е в застой, а пък беше създаден с много големи очаквания и според мен много може да се направи в тази посока, от една страна хора да бъдат наистина мотивирани да работят за него, от друга да предлага разнообразна програма. Между другото сега това е факт в голяма степен, защото на сайта на радио „Бинар” с интерес може да се чуе извън ефирна продукция, която е много интересна, защото ти предлага нещо което го няма в ефира и което е ценно защото по някакъв начин е уникално и е специално избрано за тази аудитория. Чувам различни мнения през последните седмици какво би било бъдещето на радио „България”. Аз мисля, че институции, защото отделните радиостанции са институции не бива да бъдат променяни поне грубо. Според Българското ... радио „България” има

своята доказана полза има страхотно изградена комуникация с хора, които са извън България, хора от чужбина поставят своите проблеми и радиото по някакъв начин помага за решаването им. Освен това осъществява комуникация между самите тях. От друга страна в Обединена Европа в Еврейският съюз където правото на движение на свободно движение на хора, на стоки, на услуги е едно от цените и важни права, радиото е услуга. Движението на хората е свободно, всеки от нас може до определен период от време да живее, да пребивава или да работи извън територията на България. Присъства една такава възможност с радио „България” – ти запазваш своята връзка, запазваш своята връзка с родината ти. Ето още някои други акценти, аз се страхувам да не говоря много и гледам колко минути са минали. Според мен важни неща за развитието на програмите „Христо Ботев” и „Хоризонт”. Сега имат според мен много добри сутрешни, обедни, вечерна и разбира се, нощна линия, благодарение на реформата, която беше започната в „Христо Ботев” в последните няколко години се получи едно обединяване на тогавашното предаване „Утро” и следващия блок който беше „Добър ден” в общо предаване „Нашият ден” така се оформи един нов сутрешен пояс. Върви се към такъв следобеден пояс благодарение на предаването „Артефир” и предаването което е след него, а пък чрез сътрудничеството с регионалните радиостанции се постигна и една добра нощна линия по програма „Христо Ботев”. Според мен промени трябва да има в съботно-неделните програми. Аз в моят текст съм написал в кавички, даже не помня дали има кавички, че радиото не бива да се страхува да се комерсиализира. Аз няма предвид да се продава, имам предвид радиото да звучи модерно, радиото да не звучи архаично и академично, радиото да звучи на езика на хората, на аудиторията разбира се, бе прекаляване. С оглед на това съботно-неделните програми трябва да предлагат повече забавна програма, защото както съм написал в своите разсъждения, радиото има за свой основен конкурент телевизията. Знаем, че телевизионният пазар е много голям, знаем, че последните седмици, месеци има страхотно пренасищане в съботно-неделните програми, на ток-шоу предавания, които са публицистика едно след друго. Това според мен е страхотно тежко. Аудиторията не може да понесе, толкова много информация и еднотипни предавания и радиото може да бъде алтернатива на тези еднотипни телевизионни предавания с по-лежерна програма с приятно присъствие на водещите, каквото според мен приятно присъствие на водещите трябва да го има и в сутрешните блокове. Според мен в сутрешните блокове също се злоупотребява и прекалява с политическите теми 24.27, като там също важи правилото според мен да не се върви след вестниците, да бъдеш ти създателя на новината. За това според мен и сутрешните блокове трябва да бъдат олекотени. Когато аз се събудя и си пусна радио пия кафе в къщи ли се подготвям за работа да усетя едно приятно присъствие на този който е модератор на микрофона, който да ти създаде добра нагласа за деня с позитивна енергия и с усмивка. Мисля, че така трябва да бъде. Нещо много интересно, което забелязах последните седмици без да съм си давал сметка са летните програми на „Христо Ботев” и „Хоризонт”. Лятото е време за отдих и забавления, радиото предлага музика, музиката е един от компонентите на лятото. За съжаление проучването на рейтингите през последните две години показва, че има голям спад и то продължаващ спад – 2010г., 2011г., 2012г., нарастващ спад в слушаемостта на летните програми. Тук според мен също могат да се намерят много възможности тези програми да станат още по привлекателни за аудиторията, без значение дали тя е в града, където се пече на страхотна жега или е на планина на ваканция или на морето дори. Друго важно нещо според мен е освежаването на базата данни – гости. Това също е много голям проблем за медиите изобщо. Ако си пуснеш

няколко телевизионни канала в един времеви интервал ще видиш, че понякога, много често едни гости са ту в една телевизия ту в друга, ту в едно предаване, ту в друго. В някакъв смисъл това важи и за Българското национално радио. Аз откакто работя, като журналист винаги съм работил за това да не се получава преекспониране на хора, които присъстват постоянно в ефира. Аз не знам до колко, предполагам членовете на Съвета за електронни медии са чели моята автобиография знаят, с какво съм се занимавал и знаят с какво се занимавам в момента, моите колеги също така, че аз винаги съм се стремил за това независимо дали работя за телевизионно предаване или радиопредаване да търсим гости, включително и млади хора, защото сред младите хора имат включително и такива завърнали се от чужбина, които са интересни сами по себе си, защото са избрали своята родина да се реализират. От друга страна те могат да изразят тези, които по някакъв начин са компилирани от светоусещането на друга нация, на средата в която те са били и са се обучавали и това може да бъде интересно и полезно за аудиторията. Според мен трябва да е уеднакви цялостното звучене на Българското национално радио. Нямам предвид всички да говорят по един и същи начин, това е интересното, това е цветното, това е многообразието на Българското национално радио – звученето на различните модератори, водещи. Имам предвид, че според мен за съжаление малко се мисли на парче и едностранно по отношение на отделните програми, що се отнася до сигнали, джингли и т.нар. звуковата опаковка на отделните предавания, както и на самото радио. Това важи и за регионалните радиостанции. Според мен трябва да се мисли за една цялостна концепция в тези шапки, сигнали и джингли на Българското национално радио, изобщо. Така, че когато един слушател чуе опознавателен сигнал без значение дали слуша „Христо Ботев” или „Хоризонт” да знае, че това е Българското национално радио. Регионалните радиостанции, които за щастие се увеличават и в които работят много колеги, според мен също трябва да бъдат оптимизирани. Там, колеги казват, че трябва да се работи, за съжаление аз не съм много добре запознат чисто с присъствието си, не съм ходил в регионални радиостанции напоследък, но поддържам връзки с колеги. Един от основния проблем е заплашането и техническата база са която те разполагат. За щастие текът различни процеси на модернизация, на ремонти в последните години, но трябва да се помисли и за модернизацията на регионалните радиостанции, защото те представляват Българското национално радио в съответните региони. Когато говоря за регионалните станции, според мен трябва да се направи преглед и на кореспондентската мрежа в страната преди да стигна до точката, която аз пузнах вече, защото....”

Георги Лозанов: „Г-н Тодоров, моля да се ориентирате към заключителни думи, защото изтича този половин час.”

Иво Тодоров: „Изтича ли? Значи няма да мога да се изкажа за всичко, но няма значение.”

Георги Лозанов: „После в диалог ще имате такава възможност.”

Иво Тодоров: „Трябва да се възстановят според мен кореспондентските пунктове в страната да се работи за възможностите на радиотеатъра. Много друго важно нещо според мен е съотношението между говор и музика. (Това тръгна от начало.) Мисля, че в Българското национално радио в някои програми злоупотребяват с възможността да се говори. Аз съм го казвал на колеги, според мен трябва да има едно много добро, обособено, ясно обособено съотношение между говор и музика. И като казвам пък музика, присъствието на музика от български автори. Българската музика, според мен трябва да присъства в ефира, защото навлизането на комерсиалните хитове, които са в

частните радиостанции са без съмнение, но българската музика може да намери място в Българското национално радио. Мисля, че това също е доказано което плейвам/пускам сега, че Българското национално радио е един от най-големите продуценти на култура със своите шест състава, които развива, с възможностите за изнасяне на много концерти. Тук също има един проблем, че понякога се правят записи, се правят произведения, които не стигат до ефир. Така, че няма ефективност в продукцията, която се произвежда тя да влезе наистина в културната програма. В Българското национално радио може да се работи за подобряване на работата на рекламno-информационния център, които на скоро беше открит на входа на Българското национално радио, но той според мен стои като будка все още там. Интернет дава възможности, аз може би минах вече трийсетте минути, като според мен може да се работи за оптимизиране на сайта на Българското национално радио. И аз, и мои познати, понякога когато решим да чуем нещо, да потърси информация или едно интервю искаме да влезем в сайта и да плейнем, да пуснем един разговор с определен събеседник, много рядко това може да бъде намерено. Според мен трябва да се работи за създаването на по-голям архив на сайта на Българското национално радио така, че слушателите във всеки един момент да имат достъп. Освен това този безценен звуков архив, включително и златния фонд, според мен трябва да бъде изваден, трябва да види бял свят. Мисля, че има възможности, както сега има опции за продаване на българска музика на записи, които се правят от концерти, айтюнс или амазон – световните платформи да се намери начин да се представят и аудио-звукови записи, като разбира се, комерсиалната страна би отблъснала част от аудиторията, което не е най-добрият начин, но мисля, че би било страхотно и би било полезно, например в часовете по литература или по музика в средните училища когато учи за един автор не само де четеш неговите текстове, но и да можеш да чуеш и гласа му. Когато по музика учиш за рапсодия „Вардар” да можеш да чуеш гласа на Панчо Владигеров, това според мен би било много по въздействащо. А таблетите, които аз имам пред мен и който аз използвах сега и смартфоните пък дават възможност за развитие на приложения, които осигуряват на потребителите моментен достъп до сайта на съответната медия. Много и български телевизионни канали в момента са разработили такива апове, приложения, приложения така, че с едно кликане ти влизаш в цялата база данни на съответната медия, това според мен би било хубаво също да се направи. Може би да спра и после да говорим за технологии и финанси.”

Георги Лозанов: „Да, може би да спрете, но ако искате обобщаващо изречение да кажете.”

Иво Годоров: „Обобщаващото изречение е в това което аз сложих като заглавие, че според мен благодарение на труда който вложих в това да напиша тази концепция и разговорите, които имах с мои приятели и колеги мисля, че има невероятни възможности, които ние не бива да пропиляваме и няма никакво съмнение, че радиото няма да умре, че няма да залезе, като медия и всички ние може да положим усилия да се случи. Да продължи да съществува така успешно. Благодаря ви много!

Георги Лозанов: „И аз благодаря. Сега имате думата, колеги за въпроси. Г-жа Асенова, заповядайте!”

Анюта Асенова: „Благодарим Ви за изложението! Аз имам няколко въпроса. Вие в изложението споменахте за комерсиализация на Българското национално радио, до колкото разбрах, става въпроса за комерсиализация на програмен продукт. Това по скоро не би ли довело да желание за съревнование с частните медии, чиято основна задача е борба за пазарен дял и до колко е съотносимо към Обществената медия,

защото освен пазарен дял при нея има и друго – обществена мисия, да задоволява определени потребности. Вторият ми въпрос е във връзка с организацията и управлението на Българското национално радио в концепцията си споменавате за адекватна политика на управление на обществената медия. Не би ли било адекватно да извършите някакви структурни административни промени с оглед и на факта, до колко разбирам и администрацията е увеличена? Следващият ми въпрос е по отношение на програмното развитие на Българското национално радио. Никъде не споменахте за намеренията си относно програма радио „София”, предвид и ниският рейтинг на програмата. Ще я развивате ли или ще предприемете някакви други, по-радикални действия. Последният ми въпрос е: казвате, че сутрешните блокове по Българското национално радио трябва да бъдат с по-малко политика. Къде виждате преместването на тези блокове? Т.е. блоковете с политика да бъдат по късно в какъв часови пояс ще ги преместите? Казвате, че искате да създава сутрин докато си пиете кафето, радиото да ви създава настроение. Смятате ли, че е подходящо точно програма „Хоризонт” да създава настроение при условие, че има много търговски радиостанции, които създават достатъчно настроение? Програма „Хоризонт” е информационна програма в която се разглеждат обществено-политически теми, актуални теми.

Иво Тодоров: „Благодаря Ви много за въпросите! За комерсиализацията, аз казах, че имам предвид това за което стана дума. Комерсиалното значение според мен е да не звучиш архаично и академично и да създаваш добро настроение. Според мен доброто настроение и информационната роля на Българското национално радио не си противоречат. Аз казах, че според мен в сутрешните блокове трябва да има по-малко политика, но тя да бъде политика, която да не е след вестниците. Според мен логичният завършек на деня според мен, са тези информационни блокове, които следват след големите новинарски емисии и където е представен целия поток от новини и тези новини да бъдат обсъдени, анализирани и коментирани. И след като тези новини са коментирани във вечерния блок, какво прави сутрешния блок на следващата сутрин!? Новината е новина днес. Днес аз имам удоволствието и възможността да представя своите виждания в Съвета за електронни медии. Утре сутринта това не е новина. След малко ще се появи в интернет благодарение на колегите. Колегата Светослава Кузманова ще направи своя репортаж в нещо повече, ще мине в новините. Утре сутринта разбира се, това е една малка и незначима новина, но давам го само като пример. Какво повече би могло да се каже? Или пък, разбира се, има новини в развитие и има възможности за допълнителни коментари, ето както днес се структурира новият парламент. Какво ще се случи след изявление на лидери на партии, след поведение на лидери на партии, след като се чака съставяне на правителство има възможности. Според мен има новини и новини. Не е самоцелно и според мен не бива да е самоцелно вкарването на новини и прекалено новинарски теми в сутрешен блок. За администрацията, това е много интересно само, че аз не разбрах администрацията, като ръководно ниво ли имате предвид или?”

Анюта Асенова: „И като ръководно и среден ешалон.”

Иво Тодоров: „Не знам дали е така, но онзи ден чух, че има 35 директори в Българското национално радио, 35 директори ползват автомобили и съответно не знам дали едно към едно, ползват шофьори това без съмнение според мен е разточително, а може да се работи за оптимизирането на това, този парк от автомобили как да се ползва и дали е задължително всеки директор да бъде такъв. Аз честно казано не съм мислил, но не бих имал нищо против да ходя пеша на работа, ако случайно имам възможността да спечеля това състезание. Не бих се обидил от възможността да ходя

на работа пеша, да отида на работа пеша. За радио „София” за съжаление за създаването на радиостанции, както и темата за финансите са деликатни, защото който и да стане сега генерален директор на Българското национално радио влиза в средата на годината. При заварен бюджет, при реализиран бюджет в някакъв смисъл за половин година, за по-малко или за повече. Аз поне в момента не знам, каква част от бюджета е усвоена и радио „София” е една от новите станции, която бях пуснати последните три години. Според мен би било прекалено пропиляване на средства и възможности и пропиляване на една идея да се мисли веднага за закриването на такава радиостанция. Може да се работи повече за това, хора които работят, например за радио „София” и за радио „Бинар” да се ползват едни и същи екипи или да се направят програми, които да бъдат крос – интернет и радио „София” и по този начин да се използва един екип от хора без да се дават излишни при за два отделни екипа. За блоковете с политика мисля, че казах.”

Анна Хаджиева: „Много Ви благодарния за удоволствието да прочета и да чуя вашите виждания за радиото. За удоволствие да видя някои от днешните теми, как ще се пребори всеки един директор с изкушението всички емисии да се залети от институционално генерирани новини а не да се търси новината която би интересувала аудиторията. От това да се преодолее да поканиш лесният събеседник и да си напълниш програмата. Затваряме тази концепция и Вие сте избран за генерален директор, влизате в радиото, така ще убедите колегите си, че това трябва да се случи и с какви мерки ще ги накарате това да го направят. Другото нещо казвате, че липсват развлекателните програми събота и неделя и може да бъде радиото конкурент на тежките политически ток-шоу програми в телевизиите. В какви програмни решения виждате тази конкуренция. Много Ви благодаря!”

Иво Тодоров: „ Аз много Ви благодаря за оценката и въпросите, които задавате. Аз реших да се кандидатирам в този конкурс не случайно и не под някакво моментно внушение или влияние. Обмислях тази възможност още преди четири години, и преди три, когато беше предишния конкурс и беше избран г-н Валери Тодоров. Аз мисля, че хората от моето поколение трябва да получат своя шанс. За щастие Българското национално радио работят в момента в програма „Христо Ботев” и в програма „Хоризонт” хора от моето поколение, които в голяма степен са лицата, гласовете на Българското национално радио, те са доказани имена, доказани професионалисти, аз съм се срещал говорил съм с голяма част от тях и те подкрепят мен и моите идеи, моите желаниа, дори моята смелост да направя това, да се явя на този конкурс. За съжаление не мисля, че много бързо и рязко може да стане това, който ще е генерален директор, без значение дали се казва Иво Тодоров или по друг начин, влизайки веднага че може да направи нещо генерално по отношение на това, а от друга страна става въпрос за институционално звучене на новините. Аз не мисля, че са чак толкова институционални новините в Българското национално радио. От друга страна това е също важен въпрос, който може би ще ... който нямах възможност да коментирам е екипността. Възможността който и да е генерален директор да работи с управителен съвет, който той предложи на вашето внимание, възможността той да предложи директори на съответните програмите „Хоризонт” и „Христо Ботев” които пък да преценят ръководителите на отделните звена. Така според мен, а когато ти работиш с екип хора които са с теб разбират и мислят по един и същи начин, ако поставите тази цел и ако има такъв проблем бихте го постигнали, що се отнася до институционалното звучене на новините. А какъв беше вторият ви въпрос.”

Анна Хаджиева: „За развлекателната линия.”

Иво Тодоров: „За развлекателната линия, да, да аз съм си го записал тука. Това са неща които присъстват в момента в програмата дори като заглавие. Спортът и музиката според мен е това което е водещо за развлекателните програми. В някои от предаванията според мен, има по-големи възможности за внасянето на, това е много важно прецизиран рафиниран и интелигентен радиохумор, имам предвид хумора и забава за възможности които има и редакцията, радиото и работата с хумористи от вестник „Стършел” могат да направят предавания не самоцелни, а наистина забавляващи и същевременно поставящи важни обществени теми, каквито съм чувал, макар и като рубрики по Българското национално радио. Благодарение на добрата мрежа от регионални радиостанции, кореспонденти в момента Българското национално радио дава много добро излъчване, например на футболните мачове, които без съмнение са интересни за голяма част от аудиторията и то мъжката аудитория. Така, че спортът е това което може да се заложи повече. От друга страна, последните месеци за наше щастие всички имаме възможност да се гордеем, че сме българи благодарение на някои спортисти, които правят страхотни постижения и индивидуално на световни състезания и мисля, че това би дало възможност да се говори повече за тези хора, да се опознаят те като хора, а не само като боксьор, който застава на стълбичката, когато получава медал или щангист, който не е успял да вземе златото на Олимпиадата и това е лоша новина. Според мен това, че щангиста не е взел златото не е лоша новина, страхотната новина е, че той е взел среброто. „

София Владимирова: „След всичко казано до тук аз съм убедена, че радиото няма да умре. Така завършва вашата концепция и аз Ви благодаря, че ни дадохте възможност да прочетем този текст в изложението ви също имаше дух. Как ще се чувства човек на словото, като Вас в обувките на администратор? Няколко пъти споменавахте управителния съвет на БНР. Какви хора ще подберете Вие за управителния съвет? Какви хора ще подберете за директори? Или във връзка с оптимизацията, която смятате да направите единият ми въпрос, а другия да уточните....”

Георги Лозанов: „Не персонално.”

София Владимирова: „Не персонално разбира се. Да уточните какви експерти и специалисти бихте подбрали? Вие говорихте вече говорихте вече за оптимизирането на кореспондентската мрежа. Какви са Вашите виждания? Би ли трябвало да има конкурс и мандатност на кореспондентите на БНР в страната и в чужбина? И още веднъж благодаря, наистина беше удоволствие.”

Иво Тодоров: „Аз много Ви благодаря за тази оценка. Радвам се, че текстът който съм написал, може би благодарение на това, че пиша и други текстове се е получил добър като текст, той сигурно може да бъде и още по добър. Но, да чух от няколко човека този въпрос. Аз който се занимавам с литература, дали бих бил добър администратор. Между другото мисля, че го има в моята автобиография. Аз съм извървял целият път в радиото от репортер, водещ и продуцент.”

София Владимирова: „Може ли да Ви прекъсна!? Аз няма предвид добър, дали бихте се чувствали удобно? Нямам съмнение дали бихте били добър.”

Иво Тодоров: „Ами щом аз съм решил да се кандидатирам, значи съм се изложил на този риск, да приема комфорта и липсата на комфорт. Последното сигурно е повече. Българското национално радио, както е единна медия, така според мен, има специфика на отделните звена. Между другото, това го има в моя текст. От години се коментира дали има вражда между „Хоризонт” и „Христо Ботев”. Аз мисля, че човекът е човек, когато е доказан професионалист, доказана личност и хората го уважават. Не искам да прозвучи, като самохвалство, но аз страхотно се радвам когато мои приятели, колеги

от програма „Хоризонт”, след моят сутрешен по програма „Христо Ботев” ме срещата по коридора и ме поздравят за предаването, което означава, че са слушали програма „Христо Ботев” не само са слушали Иво Тодоров. Това означава, че няма значение, няма вражда аз също с удоволствие слушам програма „Хоризонт”. Това е много хубаво и според мен трябва да се работи в този дух и аз като администратор бих работил за това. Аз мисля, че съм комуникативен, толерантен и диалогичен човек и мисля, че всеки може да обсъди с мен, всеки въпрос. За кореспондентската мрежа мисля, че да. Не знам това как би се приело, но според мен трябва да има конкурс. Има някои кореспонденти, нищо лично, които са от години кореспонденти на Българското национално радио, но според мен те не звучат добре, не звучат представително, а може би и не са чак толкова добри, като професионалисти. Това трябва да се промени. От друга страна кореспондентските пунктове в Европа. Те не само са лицето на Българското национално радио, те са и лицето на България чрез присъствието на представители на съответната медия там. Аз много уважавам колегата Диана Чепишева и сме работили с нея от години, аз съм бил съдебен, криминален репортер, бил съм репортер отразяващ работата на президента, на външно министерство. Бях в първата група български журналисти, които влязоха в Триполи по делото за българските медици. Диана беше в тази група също познавам я от много отдавна. Уважавам нейният професионализъм и нищо лично, но може би трябва да се направят и конкурси разбира се, ако има такава възможност, да се възстановят пунктовете. Между другото това ми дава възможност, ако може да се засегне темата за финансите и за бюджета, защото някой ще попита от къде пари за кореспондентските пунктове, след като заради кризата те бяха закрити. Според мен обаче този бюджет от 40 Аз не Ви отговорих може би за рекламите и за пазара. Според мен този бюджет не е никак малък и е въпрос на преразпределение и на спестяване на някои излишни вътрешни разходи могат да осигурят средства. Бюджетът на Българското национално радио е създаден за 960 служители, 49.33 ако не греша над 1 200 са служителите. Разбира се, тези над 960 са на граждански договори, като една част от тях са и на пенсионна възраст т.е. пенсионери. От едно такова перо също може да се съберат средства. Що се отнася до рекламния пазар и за това, че Българското национално радио има обществена мисия която трябва да бъде в полза на обществото без оглед на комерсиалното. Рейтингите на Българското национално радио показват, че има дял 25 %, ако по груби сметки пазарният дял за радио в България е 18 000 000 лв., то това би означавало, че Българското национално радио трябва да има 4 000 000 лв. постъпления от реклами, но то има милион и нещо постъпления от реклами. Разбира се, тук трябва да се търси баланса така, че постъпленията да не надвишават парите, които се дават от бюджета и да не стане в един момент така, че Българското национално радио да се самоиздържа, което може би, би било страхотно, би било страхотно в някакво бъдеще. А от друга страна

Георги Лозанов: „Целият рекламен бюджет в радиата да се даде на Българското национално радио пак няма да е по-голям от постъпленията от държавата.”

Иво Тодоров: „Да, да така е. Чувам обаче думи от колеги от частните радиостанции, че трябва да се мисли за финансиране на тях, да се заделят едни пари, един бюджети, едни фондове така, че и те да могат да ги ползват. Аз мисля, че финансирането на Българското национално радио, като обществена медия трябва да се запази, точно защото то предлага една богата, многообразна, специфична програма, която те не я дават. От друга страна мисля, че то точно работи в тази посока, с която аз започнах да

кара слушателите да бъдат мислещи хора, което особено в комерсиалните музикални радиостанции липсва. И отговорих ли за мандатността и конкурсите?”

София Владимирова: „За мандатността да отговорите.”

Иво Тодоров: „Да за мандатността. Честно казано не съм мислил за това, но мандата на генералния директор е три години, може би мандатността трябва да бъде две години. Ако се възстановят кореспондентските пунктове в Европа, което разбира се, не означава пък непременно смяна на кореспондентите. Защото знам благодарение на мои приятели и колеги, какво е да се пишеш в съответната среда, да познаваш обществото, да познаваш хора, които да са ти полезни в политиката, в областта на медиите да знаеш когато ти се даде определен проблем. Между другото това е важно и за кореспондентите и разликата между кореспондентите и т.нар., стрингери хора, които имаш на разположение и знаеш, че те следят потока, следят новините, следят всяка информация те са о кей с нея и хора на които ти възлагаш да работят по определен проблем без да е сигурно, че те са били предварително вътре в него. Мисля, че за Българското национално радио е важно и престижно да работи със свои хора които да се идентифицират като представители на радиото.”

Георги Лозанов: „Благодаря Ви!”

Мария Стоянова: „Да задам и аз един въпрос. Като стана дума по време на Вашето изложение за визия, предимно за бъдеще, мисля че ще ни помогнете да си представим евентуален, бъдещ генерален директор на Националното радио Иво Тодоров с един конкретен пример и той е следния: само преди две седмици в страната ни имаше доста странна медийна ситуация, в която в “деня за размисъл” политици от различни партии свикваха пресконференции, а журналистите се състезаваха да ги отразяват. Моля, Ви представете си, че Вие сте генерален директор на Националното радио и че Ви се случва тази ситуация – странна, особена, нетипична, иска ми се дори веднага да добавя противозаконна. По какъв начин Вие бихте повлиял, бихте реагирал в такава ситуация, имам предвид и факта, че освен всичко останало Вие сте действащ журналист?”

Иво Тодоров: „Това е много интересна ситуация разбира се, тя е хипотетична и се е случила преди няколко седмици и ние сме запознати с нея. Разсъждавайки върху Вашият въпрос мисля, че не бих допуснал да се наруши закона. Въпросът е, че последните дни чувам много мнения, как денят за размисъл е отживелица, но това е въпрос на законодателно уреждане. Щом той присъства в закона, според мен, той не бива да бъде нарушаван особено от обществена медия като Българското национално радио. Не бих позволил отразяването на пресконференции на политици.”

Мария Стоянова: „С риск да загубите конкуренцията с останалите медии?”

Иво Тодоров: „Има новини в които може с едно, две изречения да бъде съобщен факта, има следващ ден. На следващия ден могат да бъдат казани много повече неща.”

Мария Стоянова: „Благодаря Ви!”

Георги Лозанов: „И аз да задам един въпрос, малко в продължение на въпроса на г-жа Стоянова. Вие в началото на Вашата концепция, а и тук в изложението ѝ, говорите за свобода на словото в радиото, че за да има радио трябва да има свобода на словото. Нека да инструментализираме малко говоренето по този въпрос във връзка с Българско национално радио и във връзка с наложеното през годините на прехода подозрение, основно от това, че се финансира от държавата и за това става политически зависимо от управляващите в момента. Пък и изследванията показват, че медиите, като тенденция, разбира се, не всички, бързо се преобръщат и застават зад поредната управляваща сила. Имате ли някакви идеи за нови инструменти за защита на свободата на словото в Българското национално радио и виждате ли някъде специална нужда от

това? Вторият ми въпрос, е също един стар спор, като може да се решава разбира се, соломоновски - не или/или, а и/и, но публицистиката или културата в „Христо Ботев”. Къде слагате вие акцента върху публицистиката, журналистиката или върху културата? Знаете спора, че културната програма е ценна и трябва да я има, но журналистиката би създала много по комуникативна среда и би дала поле на една качествена журналистика в друг стил, но нека да го възстановим за малко този спор и да чуем Вашето мнение.”

Иво Тодоров: „Благодаря Ви, г-н Лозанов! Аз казах в началото, че за мое щастие не съм се почувствал през тези шест години, докато работя в Българското национално радио, не свободен...”

Георги Лозанов: „Защото не сте бил генерален директор.”

Иво Тодоров: „Има много спекулации по тази тема включително мои приятели ми казват днес по телефона и във фейсбук, ако нямаш политическа подкрепа дали Съветът за електронни медии ще те избере. Но аз съм откровен и не съм говорил се нито една политическа партия и не бих говорил. Не бих търсил. Наистина не бих го направил. Това е въпрос на отстояване на позиции дали ще позволиш да ти се влияе по някакъв начин. Аз съм работил и за различни предавания към Българската национална телевизия и знам, колко важни наистина за политици и за партии в определени моменти са БНТ и БНР. Но мисля че зависи от човека какво би позволил и какво не относно тази свобода. Аз мисля, че не бих позволил, не мисля а съм убеден че не бих позволил, защото всичко което, аз съм правил до сега, аз първо, не съм член на политическа партия това всеки го знае, нямам политически пристрастия, член съм на Съюза на българските журналисти, Съюза на българските писатели, които са професионални организации. За това преди попитахте за някакви механизми аз не мисля, че в момента има нужда, а от друга страна знаете ли докато разсъждавах за конкурса и се „готвех” за днешното изслушване, чух и мнението, че политиките не се интересуват от Българското национално радио, което как да разсъждаваме, че е хубаво или че е обидно. Може би е хубаво, ако не става въпрос за политическа намеса и за опити за влияние но от друга страна Българското национално радио е институция с която и политиките трябва да се съобразяват. За политиката и културата в програма „Христо Ботев”. Програма „Христо Ботев” се идентифицира като културната програма на Българското национално радио и това е така. В момента в сутрешния блок, които правим там и аз имам щастието и удоволствието също да правя има и политика и култура, но политиката публицистиката е едно малко звено от целия блок. Целият блок например е четири часа, мястото отделено за такъв вид публицистика е един час.”

Георги Лозанов: „Това ли е Вашият възглед?”

Иво Тодоров: „Не. Цялата програма на „Христо Ботев” след това е посветена на културата. Аз много пъти, понеже Вие ме провокирате с този въпрос съм си мислил, какъв е смисълът в програма „Хоризонт” да се говори за учредяването на новия парламент и програма „Христо Ботев” също да се говори за учредяването на новия парламент. В някакъв смисъл препокриване на темите, но от друга страна те имат аудитории които според мен не бива да сепарират на политически и културни хора, които се интересуват от култура се интересуват и от политическия живот. Така, че това не е проблем и грешка, че двете програми се говори. Има една друга грешка която е технологична и която аз също исках да засегна. В момента технологичната база на Българското национално радио, изградените сървъри не ми дават възможност на мен, като водещ на сутрешен блок по програма „Христо Ботев” да вляза в един компютър да чуя интервю което е излъчено час по-рано и да си изрежа от него 10, 20 или 30

секунди, което по някакъв начин да ми служи като илюстрация на моя разговор. Както в момента има и два сървъра, в които се качва музиката на „Христо Ботев” и „Хоризонт” с една и съща музика и аз питам, защо е необходимо една и съща музика, една и съща база данни да бъде качвана на две места, или нещо ако го има в „Хоризонт”, аз не мога да го ползвам чрез компютъра като песен, може да се работи за това.”

Георги Лозанов: „Това технологична трудност ли е или е замисъл?”

Иво Тодоров: „Казват, според някой, че сървърите са проблемни, не мога да го понесат, но в крайна сметка базата данни е една, това устройство дали ще бъде тук, аналогично устройство тук то е едно и също така, че няма смисъл да се ползват две различни според мен.

Георги Лозанов: „Нека сега да дадем думата на гостите. Такава е практиката при нас след членовете на Съвета в границите на процедурата, която в края трябва да доведе до нашия избор има свобода на диалога.”

Владимир Тонев: „Чухте един не само мислещ, не само добре мислещ, но и един добре изразяващ се бъдещ генерален директор на националното радио. Няма как в тези мигове да не споделя радостта и задоволството съвсем лично тук в скоби, ако позволите членовете на СЕМ. Няма начин да не се чувствам страхотно, когато от ляво ми стои един бивш кадър, който ще избира генерален директор, в дясно стои друг мой кадър, който ще бъде избран, надявам се за генерален директор на радиото. Може ли в някаква степен реплика, която ще прерасне във въпрос към Иво. Споменахте му за политиците. Ще ви кажа навреме в „Дарик радио” измислих една маркетингова хватка, лансирах комедиите, тезата „Дарик радио” – спира с политиката. Това беше лъжа, но това нещо за броени дни и седмици качи осезаемо рейтинга на „Дарик радио”. Значи не може „Хоризонт” или цялото Национално радио да има друг тип различно мислеща аудитория. Бих препоръчал на Иво или който стане генерален директор по-малко политици в ефира, защото журналистиката все по-често ще дава основание хората да кажат, че тя все повече се доближава до своята посестрима по старшинство в професиите и в историята. Извинявам се за този твърде груб израз. Вие също казахте за усмивката. От сърце бих препоръчал и пожелал на Иво Тодоров наистина да направи националното радио по-усмихнато, с повече настроение. Защото стана дума и за пазарен дял. Това е един изкуствен пазарен дял от 25 %, защото едно е да имаш една аудитория при която средната възраст над 65 г. е с сигурно към 70%, друго е да имаш три пъти по-малко аудитория, но с много по-добра структура, вътрешна структура. От тук идва проблема и това е причината при 25% пазарен дял националното радио да има няколко пъти по-ниски приходи от едно друго радио, което пък има три пъти по-малко аудитория. Няма начин Иво трябва да се замислиш не просто националното радио да звучи малко по-младежко, но и да привлече в по-голяма степен и младежката аудитория, защото пак ще бъде грубо от моя страна да го кажа, но всички си даваме сметка тази аудитория си отива. Успех!”

Георги Лозанов: „Добре, Владо, това не беше въпрос, това беше застъпничество.”

Васил Чобанов: „Поздравление Иво, това което чух ми хареса. Въпрос: Смяташ ли, че това което чувам тези дни тука да се случва, като управленски подход, защото все пак ще бъдеш нещо като генерал, за да оптимизираш управлението на радиото от тук нататък, ако и когато станеш генерален директор да подходиш чисто към една частна фирма, както тя се управлява, като оптимизация за разходите за това всеки репортер, когато отива някъде да вземе ключовете долу от колата и да не се налага да го чака

някакъв шофьор да го вози напред назад, а ти самия да ходиш с колело на работа или както сам каза пеша.”

Иво Тодоров: „Благодаря много на г-н Чобанов. Да, според мен е важен мениджърския подход при управлението на Българското национално радио и решаването на проблеми с оглед на конкретните ситуации. За съжаление това е един проблем, който и аз и други хора сме го виждали. Няма добро уплътняване на работата на голяма част от колегите. За съжаление не се знае много хора какво точно работят.”

Васил Чобанов: „Имат кутийка.”

Иво Тодоров: „За съжаление да аз като външен автор отивайки само водейки само предаване и тръгвайки си след това, въпреки късия интервал на пребиваване в Българското национално радио виждам, че няма добро уплътняване на работния ден, а това е въпрос на мениджърски подход, на мерки които могат да бъдат предприети на ниво продуцент на съответната програма и продуцент на предаването, директор на програмата и генерален директор, като се обособят критерии, опишат се критерии за това какво представлява трудовия ти ден, какви ангажименти имаш. За съжаление може да прозвучи грубо и пак ще кажа нищо лично, но има хора които в 11.00 ч. отиват на работа, в 11.30ч. пият кафе, в 12.00ч. обядват, в 13.00ч. или 14.00ч. пият второ кафе и в 15.00ч. си тръгват. Това е четиричасов работен ден, като разбира се, през другото време евентуално може да си на среща, да уговаряш събеседници или да правиш някакъв потенциален хипотетичен репортаж, които не се знае дали наистина го правиш или ако го правиш ще мине ли, или някой поръчал ли ти го е. Трябва да се знае кой какво работи.”

Георги Лозанов: „А как ще стане това?”

Иво Тодоров: „Чрез продуцентите на отделните програми, които са отговорни пред директори, директорите на радиостанции са отговорни пред генералния директор. И по-добра система на отчетност. Разбира се, аз съм против слагането на груби схеми, ти трябва да произведеш 30 репортажа на месец, ти трябва да направиш 5 водения в ефир, може би не точно така, но мисля че има други начини.”

Маргарита Петкова: „Като застъпничество, че познава Иво още когато беше млад репортер и едно от първите ни интервюта беше с мен и двамата бяхме тогава скандално млади тогава, вече сме израснали. Негов редактор съм освен това знам какво умее, като писано слово, така представената му концепция убеди всички, че може и да представя добре нещата които са му в главата не само върху белия лист. Шест години са достатъчно убеждения също, че пред микрофона се държи така както трябва. Иво, ти спомена, че реалния щат на радиото е 940 или 960, дефакто работят над 1 200 души. Битува сред обществото едно такова нещо, че всеки който заеме ръководен пост в националното радио получава първо списък с имената на тези, които по никакъв начин не трябва да пипа. Може би те се вписват точно в тези рамки на хората които отиват да пият кафе.”

Анна Хаджиева: „Кой го дава този списък?”

Маргарита Петкова: „Не знам. Аз казах битува, че първо ти се дава такъв списък.”

Маргарита Петкова: „Не, не СЕМ.”

Мария Стоянова: „Да това са наистина неща които се говорят. Да така е.”

Маргарита Петкова: „Аз не съм работила в националното радио и т.н. но това са неща, които”

Мария Стоянова: „Така наречените „свещени крави”.”

Маргарита Петкова: „Те не се пипат, не знам така са ми казвали.”

Иво Тодоров: „И въпросът е дали ще пипна тези хора ли?”

Маргарита Петкова: „Едва ли още са го дали. Но тъй като този въпрос беше засегнат: до колко ще бъдеш устойчив политически и на вътрешно ведомствени попълзновения, които ще бъдат във всички случаи в разрез с твоите морални ценности, които аз познавам и гарантирам, че са високи?“

Иво Тодоров: „Благодаря на Маргарита Петкова! Честно казано и аз съм чувал за тези, може би не списъци, а начини на представяне кой на кого е близък или роднина с презумпцията да не бъде пипан, но не съм виждал, това са само слухове. От друга страна знаем, че Българското национално радио, като състав особено сред журналистическата гилдия е много чувствително на различни промени. Имали сме такива и примери 2001 г., с протеста който беше организиран тогава, аз казах, че съм толерантен и диалогичен човек и преди да застана пред Съвета за електронни медии съм говорил с мои колеги от „Хоризонт“ и от „Христо Ботев“ за моите намерения и за това дали те биха ме подкрепили. Да, получих такава подкрепа разбира се, това са някои от тях не от целите програми и се надявам давайки такава подкрепа те наистина те ще помогнат независимо дали се казва Иво Тодоров този директор, който ще бъде избран от Съвета или по друг начин. Ще помогнат на този генерален директор да направи тези промени, защото мислещите хора, разумните, практичните хора от екипа на Българското национално радио си дават сметка, че има много неща, които трябва да бъдат променени и то променени така, че да се добрува радиото като институция и да бъдат в по-добро социално положение хората, които работят в него. Аз мисля че за съжаление е малко, как да кажа срамно, унизително, неуместно или по друг начин, да получаваш сравнително ниско възнаграждение работейки в Българското национално радио, което е една от емблемите и на държавата. Мисля, че който и да е следващ генерален директор, трябва да работи за това да се вдигне възнаграждението на служителите, защото мисля, че има такива възможности в бюджета и това пък допълнително би мотивирало хората да знаят, какво точно работят и за какви пари го работят.

Магдалина Дерменджиева „Може би съм единствен представител на децата, председател съм на управителния съвет на Национален клуб ”БИ-БИТ”, за пътна безопасност на децата и младежта. До тук слушах за младежта, но децата се пропускат и не само в радиото, но и в телевизията. Предавания за децата може да е специализирани, може да е приказки, срещи. На времето много обичахме да се срещаме и да слушаме писатели, композитори и всякакви изпълнители по радиото. Сега това като че ли...., възрастта започва от младежта, възрастните, децата се забравят. Аз бих казала забравят се и бебетата, защото една бъдеща майка, това малко по моята специалност, една бъдеща майка, една майка тя трябва да бъде добре информиран не е необходима тя да гледа телевизия и в същото време да смея памперсите, тя може да слуша и да си върши всичко останало в кухнята, в хола и т.н.“

Георги Лозанов: „Разбирам, че това е въпрос?“

Магдалина Дерменджиева: „Да. За това моля Ви, нека да има такива предавания.“

Иво Тодоров: „Благодаря Ви, г-жо Дерменджиева!“

Георги Лозанов: „Г-н Тодоров Вие и без това сте в предизборен период до четвъртък, така че може да дадете големи обещания.“

Иво Тодоров: „Признавам си, че не съм мислил специализирано за детската аудитория.“

Магдалина Дерменджиева: „Той е запознат с нашия клуб, още 90-те години, той беше при мен написа първата статия при нас, след това е говорител на клуба, след това е перфектен във воденето на пресконференции за което след това го търсят други мои

колеги и той е редактор на всички наши печатни издания, които може би не са стигнали до вас, аз бих Ви ги предоставила ако го изберете.”

Иво Тодоров: „Благодаря!”

Магдалина Дерменджиева: „Ще видите колко, каква голяма полза ще имате от това което ние ще ви предоставим по безопасността.”

Иво Тодоров: „Благодаря много, г-жо Дерменджиева! Наистина детската аудитория е много важна аудитория, аз си признавам, че не съм мислил специално за нея, но сега в програмата на Българското национално радио съществуват едни пояси. Знаем приказката в 6.55ч. или 6.50ч. на времето беше, сега по програма „Христо Ботев” също може да бъде чуто. Това е една кратка история или радиопиеса, радиотеатърът дава също такива възможности. Между другото Българското национално радио има такава практика има срещи с творци, композитори или писатели и в първо студио, включително се провеждат има такава практика така, че може би още може да се направи или не е достатъчно известно това което се прави. Освен това, както стана дума по друг повод не мисля че трябва да има непременно сепариране, разделяне на темите, непременно само специализирани детски предавания, непременно само за хора с увреждания в цялостен информационен поток трябва да има различни теми за различни части от аудиторията. Благодаря!”

Георги Лозанов: „Мисля, че така с децата е хубаво да завърши днешния ден. Утре 9.30ч. продължаваме с последните четирима кандидати от допуснатите до втората част на конкурса. Благодаря на г-н Тодоров и на всички, които участваха в разговора днес.”

Иво Тодоров: „Благодаря на Съвета и на всички които бяха тук днес.”

ЧЛЕНОВЕ НА СЕМ:

Анна Хаджиева	Анюта Асенова
Мария Стоянова	София
Георги Лозанов - председател	Владиминова
Старши специалист: Магдалена Сергиева	